

RÓLUNK SZÓL

A BUENOS AIRES-I MAGYAR KÖZÖSSÉG HÍRLAPJA

5X5 PERC JÁTÉK A SZAVAKKAL

- Esperente
 - Képrejtvény
 - Rímelő keresztnevek
 - Összetett szavak
- 65. oldal

NYELVCSISZOLÓ

-22. oldal

ELŐSZÓ - FELHÍVÁS A NEMZETI ÖNAZONOSSÁGHOZ VALÓ JOG VÉDELME

“A Kárpát medencei Társadalmainkban felértékelődő kérdés az egyének és a közösségek identitásának az ügye. Magyarország azt az álláspontot képviseli, hogy az **Európai Unió sokszínűségének és egységességének is nélkülözhetetlen alapja a nemzeti identitás, annak megélése.**” -3.o.

-dr. Gelényi Csaba, nagykövet

GONDOLATOK A KARANTÉN IDEJÉBEN, VISSZATEKINTÉS A MÚLTBA

“A cserkészlet létfontosságú a családom életében.” -17. oldal

-Benedek Lászlóné Micsinay Mária

ITTHON-EGYEDÜL, ALKOTÁS ÉS SZTOICIZMUS -9. oldal

-Zólyomi Kati írása

VALLOMÁSOK

“Magyarul imádkozom, magyarul számolok és magyarul álmodom.”

-Baltház Márta -24. oldal

ISMERJE MEG AZ ARGENTIN KODÁLY EGYESÜLET TANÁRAIT -38. oldal

A KÖNYVTÁR PIHEN -43. oldal

- Vágási-Kovács Anna

XV. DÉL-AMERIKAI MAGYAR NÉPTÁNC TALÁLKOZÓ -53. oldal

-Knapecz Kata és Tóth András

LILIOM NÉPTÁNC EGYÜTTES

“Tudom, honnan származom, és nagyon büszke vagyok rá, hogy tudom, hová szeretnék eljutni és merre tartok.” - Gabriel Zilli -44. oldal

“...szeretnék megtanulni magyarul, mert meg akarom ismerni ezt a szép országot, amit csak történetekből, és fotókról ismerek.” -42. oldal

-Balogh Angela

MIÉRT NEHÉZ MEGTANULNI A MAGYAR NYELVET? -14. oldal

-Benedek Zsuzsi

A XX. SZÁZADBELI BRILLIÁNS MAGYAR KÖZGAZDÁSZOK GENERÁCIÓJA -31. oldal

-Székásy Miklós

SECCIÓN EN ESPAÑOL

„Fue un orgullo para la **Federación de Húngaros de la Argentina** invitar al ex embajador

Maximiliano Gregorio-Cernadas...” -página 69.

-Isabel Ana Redl, presidente

“**EN BUSCA DEL MAGYARSÁG. LAS EXPERIENCIAS DE UNA CIGÜEÑA ARGENTINO-HÚNGARA**”-página 70.

-**Maximiliano Gregorio-Cernadas**, ex embajador de Argentina acreditado en Hungría

IDIOMA HÚNGARO EN LA UBA Los desafíos: el camino hacia el éxito

-**Susana Benedek** -p. 80.

Para hispanohablantes
-páginas 69-94.

“Ez a fonott kalács recept a

dédnagymamámé.

Ő minden szombaton, cserkészlet után ezzel a finomsággal várta az unokáit...”

-Ijjas Diana -66.o.

Augusztus 20-ára készülünk a gyerekekkel
-59. oldal

RONAN PRISCILA

Tökmag és Mutyúr édes kicsi kalandja
-63. oldal

EGY ÜTEMNYI HELY A MINDENNAPOK RITMUSÁBAN

Egyre hosszabb ideig tart a mindennapokat övező bizonytalanság... – *Mikor lehet ismét iskolába menni? Mikor ünnepelhetünk együtt születnapot? Mikor látogathatom meg az unokákat?* – egyre biztosabb, hogy új életvitelre kell berendezkednünk, adaptálódni kell az új valósághoz. Fel kell venni az új ritmust.

Eleinte sokan benyomtuk kicsit a 'szünet gombot'; „*eljött a várva várt, most legalább hitelesített pihenés ideje*”, „*mindent elvégezhetek otthon, amit eddig nem tettem*”, „*végre több időt tölthetek a családdal*”. Szép számmal jöttek a jobbnál jobb életvezetési tanácsok is ebben az ismeretlen, ráadásul kényelmetlen, nehéz helyzetben. A kezdeti világmegváltó lendület talán már alábbhagyott, és felvettük a karantén mindennapjainak ritmusát – hol szigorúan berendezkedve a lakás négyzetmétereire, hol a baráti, családi találkozások, hosszú séták kiskapuít keresve – és találva.

Szokták mondani, hogy semmi sem állandó, minden változik. Most ez a változás nagy léptékben, és hirtelen jött. Nem beleszoktunk; mintha nyáron nem fokozatosan barnulnánk az árnyék hűvösében, egy-egy odagaloppozó napsugártól, hanem egyből kitettek volna minket a tűző napra, hogy azok a vad kis sugarak durván csiklandozva hagyjanak nyomot. Talán mindenki életében több tényezőn múlik, hogy végül szép barnák, vagy pirosasak leszünk.

„Hiszen az én gondolataim nem a ti gondolataitok, és az én útjaim nem a ti útjaitok – mondja az Úr. Igen, amennyivel magasabb az ég a földnél, annyival magasabbak az én útjaim a ti útjaitoknál, az én gondolataim – a ti gondolataitoknál.” /Ézsaiás 55:8-9/

Szeretem ezt az ígét újra és újra előhívni magamban, szeretem hinni, hogy minden egy nagyobb, összefüggéseiben mesteri, részleteiben számunkra sokszor átláthatatlan terv része. Így kétségtelen, hogy most is valami jobb felé haladunk kinek-kinek a fejlődés, a belátás, a tanulás, az önismeret, a lecsendesedés, az alázat tanulása, a beosztás, a mértékletesség,... útján.

A hírlap is így született; szeretett volna ritmust vinni az új hétköznapiakba, láthatóvá tenni a szociális távolságtól nehezen láthatót – valami jót, jobbat kihozni a mindennapokból, mint ami most adatott. Színesítve a napjaink játékát.

Vajon olvasnának minket akkor is, ha nem ezt az időszakot élnénk? Remélem, hogy majd az annyira óhajtott, szabadabb hétköznapiakban is találni fognak egy-egy percet a Rólunk szól átlapozására, így velünk együtt a lap is túlélheti a karantént, és egy kis ütemnyi helyet kaphat az újragyorsult mindennapjaink ritmusában.

Szívélyes üdvözléssel maradok szolgálatukra,

a Rólunk szól szerkesztője,

Vágási-Kovács Anna

Tisztelt Honfitársaim!

Globalizált Világunkat az emberi jogok kiteljesedése érdekében folytatott küzdelmek jellemzik. A nemzetközi politikában az utóbbi időben fölerősödött egy általános identitásellenes irányvonal, amely több, hagyományosan széles körben elfogadott természetes identitást megkérdőjelez, többek között a nemzeti identitást is.

A Kárpát medencei Társadalmainkban felértékelődő kérdés az egyének és a közösségek identitásának az ügye. Magyarország azt az álláspontot képviseli, hogy az Európai Unió sokszínűségének és egységességének is nélkülözhetetlen alapja a nemzeti identitás, annak megélése. Ezért Magyarország, és a Kárpát-medencei Magyar Képviselők Fóruma azt kezdeményezi, hogy nemzetközi szinten jogilag és politikailag értelmezhető és elfogadható módon határozzuk meg a nemzeti identáshoz való jog tartalmát és azt emeljük az egyetemes emberi jogok részévé.

Arra kérem az argentinai magyarságot, hogy tegye magáévá ezt a gondolatot, és amikor arra alkalom kínálkozik, támogassa ezt a törekvést!

Szívélyes üdvözléssel:

dr. Gelényi Csaba

nagykövet

FELHÍVÁS

A NEMZETI ÖNAZONOSSÁGHOZ VALÓ JOG VÉDELME

A Kárpát-medencei Magyar Képviselők Fóruma
mint a térség államaiban élő 12 millió magyar ember
választott képviselőinek reprezentatív politikai
testülete,

az első világháborút lezáró békekötések századik,
valamint a kelet-közép-európai demokratikus
rendszerátalakítások harmincadik évfordulóján
az alábbi felhívással fordul a nemzetközi közösséghez.

1. Történelmi tény, hogy az első világháborút lezáró békekötések keretében az ezer esztendeje európai szülőföldjén élő magyarságot megfosztották nemzeti önrendelkezési jogának gyakorlásától, melynek következményeként minden tíz magyar ajkú emberből három, azaz mindösszesen közel 3,3 millió magyar a szülőföldjével együtt más államok fennhatósága alá került, ahol egy évszázada változó államalakulatok keretében és fogyatkozó lélekszámban él napjainkban is.

2. Statisztikai tény, hogy miközben a korabeli Magyarország területén élő nem magyar nemzetiségű emberek száma – a német ajkúakat ide nem számítva – az 1787-es népszámláláskor rögzített 4.935.000 főről az 1910-es népszámlálások adatai szerint 8.515.000 főre növekedett, addig 1920 és 2011 között a Magyarországgal szomszédos országok fennhatósága alá került magyarság száma a népszámlálási adatok szerint mindösszesen 3.278.000 főről 2.090.000 főre csökkent.

3. A huszadik századi megpróbáltatások – a Magyarország határain kívülre került Kárpát-medencei magyar közösségek ellen irányuló etnikai tisztogatási kísérletek, etnikai homogenizációs törekvések, valamint az 1990-ben történt demokratikus rendszerátalakításokat követően a térségre jellemző társadalmi és gazdasági nehézségek okozta elvándorlás – ellenére a külhoni magyarság fájdalmas veszteségek, áldozatok és nagyszerű teljesítmények árán megőrizte az anyanyelvében, kultúrájában és szülőföldjében gyökerező nemzeti önazonosságát.

Ezáltal a Kárpát-medencében a magyarság napjainkban is viszonylagos nemzeti többséget alkot, és a térségben a magyar nyelvet beszélik a legtöbben. Ezen etnikai tényhelyzet a jövőre nézve is kiemelt felelősséget ró a magyar államra és Európa felelős politikai erőire a Kárpát-medence sorsának történelmi alakításában.

4. A Kárpát-medencében egy évszázada a Magyarországgal szomszédos államok fennhatósága alatt élő magyarok úgy maradtak hűségesekek szülőföldjükhöz és a magyar nemzethez, hogy mindeközben lojális és értékteremtő polgáraivá és közösségeivé váltak azon országoknak, amelyekben élnek. Három évtizede a Kárpát-medencében élő külhoni magyarság – olyan időszakban, amelyben Európa nem volt mentes az erőszakos etnikai érdekérvényesítésektől sem – mindvégig alkotmányos eszközökkel, békés módon küzdött a jogaiért. A külhoni magyarság a térség valamennyi állama euroatlanti integrációjának, illetve integrációs törekvéseinek aktív támogatója, és politikai érdekképviselői által nélkülözhetetlen módon járul hozzá a térség geopolitikai stabilitásának és etnikumközi békéjének fenntartásához. Mindezek ellenére a Magyarországgal szomszédos egyes országokban élő magyar közösségek az elmúlt három évtized során folyamatosan a diszkrimináció számos formájával szembesülnek. A hátrányos megkülönböztetés a központi és regionális fejlesztési közpolitika, a kommunista időszakban elrabolt egyéni és közösségi tulajdonok visszaszolgáltatása, az oktatási jogok, az anyanyelvhasználati jogok, az államigazgatásban illetve az igazságszolgáltatásban való részvételi jogok, valamint a politikai közbeszéd területén is érvényesül. Gyakran tapasztalható, hogy egyes országok állami hatóságai tudatosan megfélemlítik, illetve megalázzák a külhoni magyar közösségek tagjait és vezetőiket. Hasonlóképpen gyakori diszkrimináció áldozatai a külhoni magyarok akkor is, amikor a részükre törvényekben és egyéb jogszabályokban elveikben biztosított jogokat a gyakorlatban csorbítják, azok tényleges érvényesülését megghiúsítják.

5. A nemzeti sokszínűség nem veszélyforrást, hanem erőforrást képezhet egész Európa és a kelet-közép-európai térség valamennyi nemzete és állama számára. Ennek érvényesüléséhez az szükséges, hogy a térség államai az Európai Unióról szóló szerződés 4. cikkelye szellemében mindannyian ismerjék el a nemzeti önazonossághoz való jogot alapvető emberi jogként és közösen határozzák meg annak a huszonegyedik századi kihívásokra megfelelő választ adó politikai és jogi tartalmát, valamint az így meghatározott jogot a gyakorlatban is biztosítsák a területükön számbeli többségben, illetve kisebbségben élő nemzeti közösségek számára egyaránt.

6. Kelet-Közép-Európában – és benne a Kárpát-medencében – nem az államhatárok, hanem az államok politikájának megváltoztatásával, a nemzeti önazonossághoz való jogot ténylegesen és korszerűen biztosító jogi és politikai eszközökkel lehet mindenki számára növelni a szülőföld megtartó erejét, amely alapfeltétele a térségben élők biztonságának és jólétének.

7. Kelet-Közép-Európában – és benne a Kárpát-medencében – a biztonság, a politikai és társadalmi stabilitás, a gazdasági fejlődés és jólét hosszú távú biztosítékát az jelentheti, ha valamennyi nemzeti állam minden polgára és azok közösségei számára elismeri a nemzeti önazonossághoz való jogot, azaz lehetővé teszi számukra, hogy elődeik anyanyelvét, kultúráját és szülőföldjük otthonosságát mindannyian megörökölhessék, és mindezt továbbadhassák az utódaiknak. Az anyanyelvtől és a kultúrától való elidegenedés, valamint a szülőföld otthonosságának elvesztése, illetve a szülőföldről való kényszerű elvándorlás globalizálódó világunkban a legközvetlenebb veszély, amely a térség valamennyi nemzetét és nemzeti államát fenyegeti.

8. Fentiekre tekintettel felhívjuk a kelet-közép-európai – és benne a Kárpát-medencei – államalkotó nemzetek parlamentjeit, hogy az Egyesült Nemzetek Szervezeténél és az európai nemzetközi szervezeteknél közösen kezdeményezzék a nemzeti önazonossághoz való jognak mint alapvető emberi jognak az elismertetését.

9. Felhívjuk a kelet-közép-európai – és benne a Kárpát-medencei – államalkotó nemzetek parlamentjeit, hogy emeljék alkotmányos alapjoggá a nemzeti önazonossághoz való jogot, és azt szavatolják a gyakorlatban is az államaik területén élő minden őshonos nemzeti közösség számára. A Magyarország Alaptörvényében foglalt megoldáshoz hasonlóan a többségben élő nemzeti közösségek mellett a meghatározott feltételeknek megfelelő, számbeli kisebbségben élő őshonos nemzeti közösségeknek is biztosítsanak alkotmányban rögzített államalkotói jogállást.

10. Felhívjuk az Európai Bizottságot, hogy az uniós tagállamokban számbeli kisebbségben élő őshonos nemzeti közösségek több mint ötvenmillió tagjára – úgy is, mint európai adófizetőkre és választópolgárookra – tekintettel, az Európai Nemzetiségek Föderatív Uniója által 2013-ban indított nemzeti, etnikai és nyelvi kisebbségvédelmi javaslatok tárgyában kezdeményezze kötelező érvényű uniós jogszabály megalkotását.

11. Felhívjuk az Európai Unió tagállamainak polgárait, hogy támogassák a Székely Nemzeti Tanácsnak az európai régiók gazdasági és kulturális fejlődését erősíteni hivatott, folyamatban lévő európai polgári kezdeményezését.

12. Felhívjuk az Európai Unió és az Európa Tanács intézményeit, hogy támogassák azon európai államok parlamentjeinek törekvéseit, amelyek a huszonegyedik században a nemzeti önazonossághoz való jogot az egyetemes emberi jogok részévé akarják tenni.

....., 2020. május „ „ napján,

a Kárpát-medencei Magyar Képviselők Fóruma tagjai:

.....,
ország neve, szervezet neve, képviselő neve, aláírása

HONFINÉ RAJCZY KATALIN AJÁNLÁSÁVAL

BABITS MIHÁLY: ÁLDÁS A MAGYARRA

Ne mondjátok, hogy a haza nagyobbodik.

A haza, a haza egyenlő volt mindig
ezer év óta már, és mindig az marad,
mert nem darabokból összetákolt darab:
egytést a mi hazánk, eleven valami!
Nem lehet azt csak úgy vagdalni, toldani.

Máskor is hevert már elköltözött tagokkal.

Zsibbadtan alélt a balga erőszakkal.
De mihelyt fölengedt fojtó köteléke,
futni kezdett a vér elapadt érébe.
Visszakapta ami soha el nem vezett.
Nagyobb nem lett avval. Csak egészségesebb.

Lám, igaz jószágunk visszatér kezünkre,
bár a világ minden fegyvere őrizze.
Mert erős a fegyver és nagy hatalmasság,
de leghatalmasabb mégis az igazság.
Útja, mint a Dunánk és csillagok útja:
nincs ember, aki azt torlaszolni tudja.

Él a nagy Isten és semmisse megy kárba,
Magyarok se lettünk pusztulni hiába,
hanem példát adni valamennyi népnek,
mily görbék s biztosak pályái az égnek.
Ebből tudhatod már, mi a magyar dolga,
hogy az erős előtt meg ne hunyászkodna.

Erős igazsággal az erőszak ellen:
igy élj, s nem kell félned, veled már az Isten.
Kelnek a zsarnokok, tünnek a zsarnokok.
Te maradsz, te várhatsz, nagy a te zálogod.
Zsibbad a szabadság, de titkon bizsereg,
és jön az igazság, közelebb, közelebb...

ZÓLYOMI KATI
ITTHON-EGYEDÜL, ALKOTÁS
ÉS SZTOICIZMUS

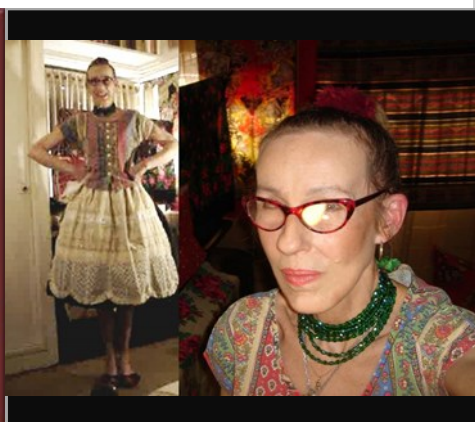
- Gondolatok az átállásról:
túltenni a távolság korlátján -

Magyarok és lengyelek az utolsó nagy közös főpróbán

„Miért mégis faragunk?” lelkes szereplői

Átállás: „ONLINE” néptánc-találkozó?

Legújabb kihívás előtt... Itthon, az alkotó sarok.

Egy jelentéktelen kis zöld hajcsatot tartok a kezemben, ujjaimmal önfeledten játszodozom vele, és elgondolkodom azon, hogy vajon melyik eredeti bűnünk határozta meg azt, hogy egy megfelelő környezetben a tárgyak mind túlélnek minket, embereket. Ez a kis hajcsat is túlél majd engem, a könyveim is, a viseleteim is, a hajkefém, a cipőim, a kedvenc táskáim (imádom a táskáimat), a kedvenc örökölt kislábosom, Anyukám kopott fakanala, és minden általa készített, festett tányér, kép, Apukám csodaszép rajzai, az én festményeim, rajzaim is. Ez egyértelmű! Micsoda dolog!

Majd, nyilván a nálam jóval fiatalabb barátaim/kollégáim fognak eltemetni is. Ez tény! Valahányszor, lezserül nevetve, ki is fejeztem valamelyiküknek ezt a nézetemet, egyeseknek nyomban összegyűlt a könny a szemében, íghát humorom dacára nem forszíroztam a helyzetet. Micsoda dolog!

Viszont közben az ellen egyáltalán nem panaszkodom, hogy leírt szavaim is túlélnek engem. Erre gondolva megelégedettség, és nyugalom tölt el! Mert eltűnik velünk az, amit nem mondtunk, nem meséltünk el. De ha le van írva, talán vissza-visszaolvashatja, továbbviheti valaki, feltehetően még emléket is alkothat belőle.

Jelen pillanatban ideális alkalom adatik sok mindenki számára! Az is főz, aki sosem főzött, fest, aki sosem festett, ír, aki eddig sosem írt még! Ki-ki esetleg ezután új készséget fejleszt, és folytatja a kényszerbezártság alatt felfedezett új tehetségét. Ez nem az én esetem. Én azt fedeztem fel, hogy irgalmatlanul tudom hiányolni barátaimat, és nagy hirtelen (a szeretett magányosságom ellenére) most állandóan velük szeretnék lenni. Míg lehetett, nyilván nem izgatott; elég volt egy telefon, egy átsétálás, egy buszút, és együtt lehattunk! Nem kellett rájönnöm, de muszáj bevallanom, hogy már szinte betegesen hiányzik a néptánc, és a vele járó találkozás, a szentnél szentebb táncos testkontaktus, az ének, a mindenkit gyógyító nevetés, az izzadság! Vagyis: az örömök öröme! Félig halott vagyok nélküle. Valamikor egy drága barátnőm azt mondta, hogy szerinte én a néptáncon keresztül lélegzem... igaza volt! Most fulladozom.

Az elmúlt hetekben lett volna a hagyományos Dél-amerikai Magyar NéptáncTalálkozó Sao Paulóban! A pandémiával kibékülni/egyeztetni próbálkozó világ új szokását alkalmazva, a nem megtarthatott találkozó rendezőbizottságának felkérésére néhányan „feltáncoltunk” videóra egy megadott kis „cinegés” lépéssorozatot (Dunántúli táncrend)! Az elképzelés szerint, a képernyőkből visszamosolygó (bár nem lehetett látni az arcokat) kéttucatnyi (kétszáz helyett) ici-pici táncoló képkocka, a szokott záró gálánk nagy „fináléját” helyettesítette! Még véletlenül sem... Ellenkezőleg, ugyanis a másik felkérésnek viszont azonnal, és kezdettől fogva mély, átérzett, és útmutató eredményét láttam! Többet adtunk be videóüzenetet is! Nem is egyszer hallgattam/néztem azóta végig mindegyiket! Könnyen találtam köztük egyszerűen gyönyörűeket, meghatókat! Ezek igazi értékek a mozgalmunk továbbadásában! Nem rögtönzött, felületes jópofaságok, hanem a végtelenig kedves, átgondolt élménymozzanatok voltak! És ahogy megállás nélkül telnek az évek, ezek az idén elhangzott emlékfogalmazó mondatok már a szétszórt néptáncvilág egyetemévé váltak! Megfogadtam magamban, hogy teremtek hozzá megfelelő türelmet, leülök, és kiírom a videókból mindazt a szépet, amit a dél-amerikai magyar néptáncosok kifejeztek! A virtuális találkozó nyert kedvességben, szeretetben, azonban óriásit vesztett résztvételben (oszlopos táncosokat nélkülöztem), és nyelvhasználatban (sok üzenet már sajnos nem magyarul érkezett be)! Ahogy szeretik mondani egyesek, „legalább volt valami”. Ebben a kijelentésben persze, hogy némi ártatlan remény, csalódás, hiányérzet, szomorúság, és beletörődés is rejtőzik. Mert minden látható mögött azért ott van az, ami nem látszik. Micsoda dolog!

Például, ha már felsodródtunk a színpadok világa magasságába, a nagy „alkalmazkodás” jeligében jómagam is vígaszt keresek a színműsorok videóváltozatra való átfogalmazásában. Mondhatom, jó kis munka ez, teljesen más beállítottságot kíván tőlem, de emiatt sem panaszkodhatok! Legalább addig (mert határozottan nem szeretném megszokni), míg visszazökken az életünk egy, az eddigihez minél jobban hasonlóba!

Megvan azért a varázsa, csupán rá kell bukkanni! Egyrészt kihívó: nekem a színpad mindenkortól a komfortterületem, ott vagyok „én”, nem éppen és „kizárólag” a számítóm képernyője előtt. Az alkotáshoz ideális, viszont utána jöjjön az „élet”, a végrehajtás!

Az áldott 2020 első felét, a haszontalan várakozást beleértve, túléltem. Mondhatom hálásan, hogy elég tisztességesen! Kóstolgom az augusztus hol jeges, hol szinte tavaszias első napjait, és visszanezve döbbenek igazán rá arra, hogy jól kitolt velünk (művészekkel is kegyetlenül) a „vírus úr”! Az év első bemutatója („BEM APÓ”), a márciusi újdonságzuhannyal együtt szépen elmaradt, viszont lengyel barátainkkal megfogadtuk, hogy mihelyst lehet, úgy ahogy elképzeltük, elkészítettük, és begyakoroltuk, elő is adjuk! Már akkor készen állt a Trianon 100. tiszteletadásunk („FARAGÓGÉP”) forgatókönyve is. Előadók kiválasztva, lezajlottak az első próbák is, és akkor, (bevallom, nagy nehezen) elhatároztam, hogy nem lehet kihagyni, sem elhalasztani, mert az évforduló idén van! Gubbasztottam is egy ideig, míg elfogadtam az egyetlen kiutat: szétszitható, terjeszthető videóváltozatra kell átszerkesztenem a darabot! Hatalmas, és igényes feladat előtt álltam. Hasonló kényelmetlenség fogott el, mint amikor szét kell bontani egy ruhadarabot, ami már meg van varrva. Majdnem 3 hónap egész napos, sokszor egész éjjeles anyagbeszerzés, videóvágás, szövegfogalmazás... Megszületett, és a legfontosabb: a nézőtáborunk azóta is küldi a kedvesebbénél kedvesebb üzeneteket, a minden esetben szívmelengető, és lelkesítő támasz szavait!

Augusztusban, a magyarság első királyának hónapjában, már megfontolás nélkül készítjük a következő filmprodukciónkat. ISTVÁN, az ember, a férj, az apa életét illesztjük, érdekes párhuzammal, az akkori világ, és a jelenidő megértése mellé. Nem csak mi, az „itteniek” veszünk részt benne, hanem magyarországi, és erdélyi művészbarátok is!

Minden felsorolt szakaszból csak pozitívat mondhatok, nem beszélve arról, hogy új barátságokkal, új viseletekkel, több tapasztalattal, és a szinkron mozdulat ötletvilága fontosságával gazdagodhattam!

Változatlanul azt sajnálom, hogy az izgalmas, hosszan tartó, előzetes, kreatív munka után, a kész eredményt sosem sikerül kiélvezni, mert botrányosan gyorsan vége! Így van ez a színházi előadásokkal. Ellenben, ha filmet készítünk, azt ismét nézhetjük, ahányszor akarjuk!

Miközben az anyag fejlődik, puffad, dagad a kezében, és gömbölyödik mint egy esőre kész felhő, kontúrt kap, és azt várod, hogy a fejtörő darabjai a helyükre igazodjanak, mégis az egykedvűség idejének majdnem hatodik hónapját éljük. Az új magyar összejátszás jelenét. Először számít kevésbé a távolság. Egyenrangúan, mindnyájan egyforma helyzetben rekedtünk. Kialakult önvédekezés szempontból egy furcsa, vadonatúj egyensúly is. A magányos ész, és az elhalasztott fizikai kapcsolat közt. Vajon melyik győz? A józanabb? A türelmetlenebb? A kényelmesebb? Az okosabb? Az önzőbb? Impozáns egy vihar keletkezett! Micsoda dolog!

A napokban (nem kell tisztáznom, hogy hajnalban) „ihlet barátom” fülembé súgta, mint szokta, a szavakat (pedig esküszöm, Vajkkal voltam elfoglalva):

“Éjjeli cseppek”

2020 aug. 7. – 4:52 órákor

Szakad a váratlan, békés hajnali eső,
minden cseppje csepptestvérére hasonlít,
együtt takarítják, most, az ablakom alatt fekvő
szomszédság álomban-alvó kihalt utcáit.

Hol-hol eláll a fakadás, csintalan elhallgat,
és itt-ott riadt madár csapkodja szárnyait;
A lombtól kopasz fán, a csillogó harmat
ékesíti az állva-álmodó test merev karjait..

Szomját csillapítja, hallja a zápor-éneklést,
míg a szemafor, mindig ébren, veti rá színeit;
Már tarka gyöngyök pislákolják a tánclépést,
utánozzák, jó előre, az olcsó karácsonyfa díszzeit.

Olyan lett a csend mint a kriptá, nem hallani
mást, mint a semmitmondó, üres szavait.
Bezárom ablakom: autóbust sejtek átsuhanni,
az élet ne vesse belém (már) a szennyező hangjait.

Egy tollvonás (bár az lenne), és jöhet a következő.
Vajon mi örökítődik meg a virtuális papíron? © Zoka

GONDOLATOK A MAGYAR NYELVRŐL

BENEDEK ZSUZI

MIÉRT NEHÉZ MEGTANULNI A MAGYAR NYELVET?

Ezt kérdezik tőlem sokan. Nehéz mert más, mert eltér minden ismert nyelv szerkezetétől, mert kifejezésekben dúsgazdag, mert a lelkünkben történő legmélyebb rezgést is ki lehet fejezni magyarul, annyira precíz nyelv. Különleges. A 44 hangot szépen, zamatosan kiejteni egy nagy kihívás. Keményen kell azon dolgoznunk, hogy a szó igazán magyarul csengjen, zengjen, vagy legalábbis érthető legyen. Habár nagyon tökéletes és átgondolt a felépítése, nem könnyű erre agyilag átállni. Tökéletes nyelv, egy új világ ami eleinte ijesztő egy külföldinek, de ahogyan belemerül, észreveszi, hogy egy csodálatos világ előtt áll.

Például, kérdem én, mi a különbség aközött, hogy húzni vagy vonni? Semmi különbség az égvilágon. Semmi? Olvassuk el ezt a párbeszédet:

- Mi a különbség a húzni meg a vonni között?
- Semmi az égvilágon.
- Jó, mert nem akarok zöldséget beszélni! Szóval a huzaton, amivel Bécsből jöttem, nagy volt a vonat.
- Talán a vonaton volt nagy a huzat?
- Hát akkor az lesz a legjobb, ha most lehúzzom a tanulságot.
- Levonom.
- Ide figyelj! Én rögtön bevonok neked egyet!
- Behúzzok.
- Nahát, ez hallatlan! Ki ismeri itt ki magát? Mondd csak, azt, amibe a párnát csomagoljuk, az vonat?
- Az huzat.
- És amivel hegedülnek, az húzó?
- Az vonó.
- Nahát, és elvonják vele a nótánkat.
- Nem, elhúzzák. *(forrás: Timár György: Nehéz nyelv a magyar)*

Én hozzátenném, hogy a magyar nyelv nem nehéz, hanem más, mert nagyon eltér minden ismert nyelv szerkezetétől. Viszont hihetetlenül logikus és megmagyarázható nyelv.

Vegyük például a ragokat. Mi is egy rag? Egy szótag amit egy szóhoz hozzátoldunk és ezzel valamit kifejezünk. Ragos toldalékok például a ba, be, ban, ben, ból, ből, ról,ről, on, ön, ra, re, nál, nél, hoz, hez, tól, től, nak, nek, stb.

Nézzük a **tól** ragot. Mi a jelentése? Kaptam Katitól egy könyvet. Pistitől megtanultam zonogorázni. A gyerek elvette a kutyától a labdát. Azt fejezi ki, hogy valami ami másé volt az most nálam van, én uralkodom rajta. Valaha elgondolkoztál azon, hogy innen ered, például a TOLMÁCS szó? Valamit amit más mond, azt én tulajdonomba veszem és lefordítom. Vagy azon, hogy a TOLVAJ szó is innen jön? a TÓL ragnak a tovább ragozása. Ezt Kiss Dénes nyelvkutató írásaiból tudom.

Magyarul mindent meg lehet magyarázni! Milyen érdekes és fontos igekötő a MEG.

Megmagyarázom, megmondom, megértem, megfigyelem. Miért **MEG**? A magyar nyelv ősalapja a logika és a matematika, mondja Kiss Dénes. Hát akkor?

Kettő MEG kettő az négy. Öt MEG három az nyolc. Amint látjuk a MEG szónak összeadási szerepe van. Több lesz. Ha megértem, akkor nekem is többem van, többet tudok. Ha megfigyelem akkor is több lesz a tudásom, a tapasztalatom. Ugye milyen logikus? Amikor beszélünk észre se vesszük, hogy mennyire gazdag a nyelvünk és hogy minden összeszövődik valahogyan.

Tudtad-e, hogy a kettes számrendszer jelen van a magyarban? Két emberből lesz egy. Ez az emberiség alapja.

A magyar nyelv ezt nem felejtí el, erre emlékszik. **Kettőből lesz egy.** Azt mondjuk, hogy az egész, amely kettő. Azért mondjuk, hogy EGÉSZ, EGÉZSÉG, mert aki egészséges annak két keze, két lába, két szeme van. A félszemű embernek nem fél szeme van, hanem kettő helyett egy. A féllábúnak is egy lába van, nem fél lába. Tehát a fél annyit jelent, hogy nem egész! Meg azt is, hogy fél valamitől, miért fél? Mert úgy érzi védtelen, a féllábú is azt érzi. Minden logikusan van összekötve. Nem csodás?

Ragozással kezdtem a cikket, ragozással fejezem be. Figyeljük meg ezt a mondatot:

Meghívattathatnának! (itt látjuk a *meg* nyomatékos összeadó igekötőt, amiről beszéltünk.) Próbáljátok más nyelveken ugyanezt elmondani! Legalább 5-6 szó kell hozzá, nem? Ez is a magyarnak egy gyönyörűsége. (Ez a szóragozás, Kiss Dénes nyelvkutatóknak **szóragozás szórakozás!** Nekem is!) Ezt hívják csúcstechnológiának. Mondhatnánk egyszerűen, mellékmondatokkal is, például:

Talán szólhatnátok neki, hogy hivattasanak meg! De mi magyarok így is mondhatjuk: **Meghívattathatnának!** És ilyenkor a diákok azt mondják: nehéz a magyar nyelv!

Hálás vagyok, hogy szüleim ápolták az anyanyelvünket, továbbadták.

Márai Sándor ezt írta, a magyar nyelvről:

"Számomra az életem nagy misztériuma, és hálás vagyok a sorsnak, hogy anyanyelvem a gyönyörű magyar, az egyetlen nyelv amelyen mindent el tudok mondani, ami érthető és érthetetlen az életben.

És hallgatni is csak magyarul tudok arról, ami számomra becses.

Magyarul írd, ne magyarosan."

VISSZAEMLEKEZÉSEK
BENEDEK LÁSZLÓNÉ MICSINAY MÁRIA
GONDOLATOK A KARANTÉN IDEJÉBEN
VISSZATEKINTÉS A MÚLTBA

Mesélnél arról, hogy hogyan került a családot Argentínába?

Édesanyám, Élesdy Róza Mária Cegléden született, édesapám, Micsinay Péter Aszódon. Édesanyám magyar francia szakos tanárként tanított a hódmezővásárhelyi Református Leánygimnáziumban. Édesapám pedig gépészmérnök volt, a hódmezővásárhelyi Norkok Textil Gyár igazgatója. Ott ismerkedtek meg, ott házasodtak, ott született nővérem, Julika, pár héttel a II. Világháború kitörése előtt, aztán én, már a háború alatt.

Mivel édesapám tartalékos tiszt volt, bevonult aktív katonai szolgálatra. Ahogy a háború vége felé az oroszok nyomultak előre, a magyar alakulatok vonultak vissza nyugat felé. 1944 karácsonyát Pápán töltöttük, majd 1945 áprilisában, átlépve az országhatárt, elhagytuk Magyarországot. Négy viszontagságokkal teli év után végülis megérkeztünk Argentínába, 1949 február 28-án.

Milyen volt a magyar kolónia tagjaként nevelkedni, érvényesülni Argentínában?

Az én családom esete eléggé rendhagyó. Egy évig voltunk csak Buenos Airesben, 1950-től 1953-ig Jujuyban éltünk, majd Concordián, Entre Ríos tartományban, egy, az Uruguay folyó partján lévő belföldi városban. Ott rajtunk kívül csak egy magyar család élt. Otthon mindig magyarul beszéltünk, és minden nyáron édesanyám magyar nyelvtant, földrajzot, történelmet és irodalmat tanított nővéremnek és nekem.

Épp érettségi előtt álltam, amikor 1958 szeptember végén egy este csöngettek nálunk.

Én mentem ajtót nyitni, és hát teljesen váratlanul, bejelentés nélkül ott állt két magyar férfi és három fiatal fiú, mind Buenos Aires-i cserkészek, akik azzal a szándékkal utaztak Concordiára, hogy megkérjék édesapám segítségét egy nagyszabású cserkész tábor megszervezésére. Azért fordultak hozzá, mert édesapám tartotta a kapcsolatot a Buenos Aires-i magyar szervezetekkel és tudták, hogy megbecsült tagja a concordiai társadalomnak és jó kapcsolatai vannak.

Nos, a tábor létrejött 1959 januárjában, engem ott avattak cserkésszé. 1960 januárjában mentem férjhez ifj. Benedek Lászlóhoz, aki a három cserkészfiú egyike volt, akik azon a nevezetes napon becsöngettek hozzánk.

Így kerültem vissza Buenos Airesbe és azonnal aktívan bekapcsolódtam a magyar életbe, a magyar intézményekbe.

A cserkészlet létfontosságú a családom életében. Férjemnek, Benedek Lászlónak, „Cala bá-nak” és fiamnak, legifjabb Benedek Lászlónak különös rátermettsége volt a Gilwell (segédtsitzképző) tábor vezetésére. Számos segédtsitzképző tábort vezettek különböző országokban. Emléküket két kopjafa őrzi a Fillmore-i Cserkészparkban. Én főleg kiscserkészekkel foglalkoztam. Vezettem kiscserkész őrsvezetőképző tábort Argentínában és Brazíliában, és kiscserkész segédtsitzképző tábort az Egyesült Államokban. Talán a legkedvesebb emlékem az 1990-es Eisbisbergi (Ausztriában) ún. Kiscserkész Akadémia, amellyel párhuzamosan őrsvezetőképző és segédtsitzképző tábort szervezett a Külföldi Magyar Cserkészszövetség, hogy támogassa a Rendszerváltás után újra feléledő cserkészletet Magyarországon. Álomnak tűnt számomra, hogy fiam, László és Zsuzsi lányom is részt vettek mint kiképzők. Utána pedig cserkészgyenruhában mentünk Magyarországra. Hegyeshalomnál mosolyogva integettek a határőrök.

Hihetlen volt a változás: a rendszerváltás előtt többször vittünk be titokban cserkészkönyveket, de mindig szorongva, és hirtelen nem kellett többet izgulni, büszkén és nyíltan vallhattuk, hogy cserkészek vagyunk.

Hogy éled meg magyar identitásod? Kettős identitásod?

Magyarnak érzem magam, hiszen magyar vagyok, Magyarországon születtem, szüleim magyar légkörben neveltek, szinte egész életemet mostanáig magyar környezetben éltem le.

Ugyanakkor szeretem Argentínát, hálás vagyok, mint ahogy szüleim is mindig hálásak voltak azért, hogy ez az ország befogadott minket, megadta a lehetőséget, hogy új életet kezdhessünk, soha nem éreztünk semmiféle diszkriminációt.

A ZIK hogyan, mikor jelent meg az életedben, tanárként is, és a nyelvcsiszolón keresztül hogyan vált a mindennapjaid részévé? Jó volna megosztani az olvasókkal a ZIK kezdetének hangulatát, néhány kedves emléket.

Az 1960-as években Az Argentínai Magyar Református Egyháznak szombatonként volt hétvégi iskolája, a Zrínyi Ifjúsági Kör pedig vasárnaponként működött.

A két hétvégi iskola harmonikusan összeműködött, több család mindkettőbe küldte gyermekeit. Én 1965-től 1970-ig a Református Iskolában tanítottam, amelynek az igazgatója Szabó Miklósné Dr. Nagy Sarolta volt, „Sári néni”, Magyarország első diplomás matematikusnője. Ő hívott és biztatott, hogy tanítsak, hogy szükség van friss, fiatal tanerőre.

A Zrínyi Ifjúsági Körben rendszeresen 1971-től 1988-ig tanítottam.

Továbbra is, amikor a Zrínyi Kör diákjai a Külföldi Magyar Cserkészszövetség követelményeinek megfelelően magyarságismereti vizsgát tesznek le ősrsvezetői és segédtszti szinten, mint vizsgáztató képviselem a Cserkészszövetséget.

A „Nyelvcsiszoló Tanfolyam” szívügyem. Idén lett volna a 11. év, ami sajnos idáig nem valósult meg a koronavírus miatt. Nagyon remélem, hogy lesz folytatása.

Nagyon kedves emlékeim vannak Máter Juhász Máriáról, a Zrínyi Ifjúsági Kör alapítójáról. Miután visszatért Magyarországra, kétszer volt alkalmam meglátogatni Egerben. Fantasztikus egyénisége, lelkesedése magával ragadta az embert. Nagyon sokat köszönhetek neki.

Közben, 1978-tól 1998-ig a Külföldi Magyar Cserkészszövetség tanfelügyelője voltam. Ez nagy kihívást jelentett, rendkívül érdekes munkakörnek bizonyult. Rengeteg időt vett igénybe. Akkor még leveleztünk, rendszeresen jártunk a postára, vártuk a postást, mégis visszaemlékezve, úgy tűnik, hogy gördülékenyen meg tudtuk beszélni a különböző vizsgabizottságokkal a követelményeket, a tanulással kapcsolatban felmerülő kérdéseket.

Az Argentínai Magyar Református Egyház is nagyon fontos szerepet töltött be és tölt be manapság is az életemben. 1986-tól 2011-ig az egyház főpénztárosa voltam, 2011-től kezdve pedig a főgondnoka vagyok.

Tudjuk, hogy végvár vagyunk és ki kell tartsunk. Igyekszünk minél szélesebb körben folytatni jótékonyági munkánkat.

A karantén óta Nt. Écsi Gyöngyi zoom-os istentiszteletein rendszeresen halljuk Isten ígését, ami erőt, reményt, vigasztalás jelent ezekben a rendkívül nehéz időkben.

Hogyan éled meg a karantént?

Igyekszem, amennyire lehet, derűsen megélni, átélni ezt a végnélkülinek tűnő karantént.

Nem könnyű átállni a szinte teljesen képernyős világba. Néha az ember szinte megcsömörlik tőle, de kétségkívül nagy segítség, sok mindent lehetővé tesz.

Mit gondolsz, miért „kaptuk” ezt az időszakot? Mit gondolsz, tanulnak ebből az emberek valamit?

Nem tudom, hogy miért jutott osztályrészünk a koronavírus és a vele járó felbolydult életmód.

Azt hiszem, hogy máris sokan sokat tanultunk belőle: sok mindent természetesnek vettünk, és nem is értékeltünk különösképpen, mint például azt, hogy együtt lehattunk szeretteinkkel, hogy szabadon mozoghattunk, hogy nem kellett felebarátainktól félni, mint esetleges „vírus terjesztőtől”, és minket sem néztek azoknak. Remélem, hogy szolidárisabbak leszünk és segítőkészebbek.

Ady Endre Szelíd esti imádságának utolsó versszakával szeretném befejezni a fenti emlékeket, gondolatokat.

Cserkész táborokban sokszor imádkoztuk.

Mikor az alkony leszáll,
a barna alkony leszáll,
régi imám az ajkam
szaporázza az ajkam: “Adj
csöndes éjt szüleimnek, adj csön-
des éjt mindenkinek. Istenem,
én járva-kelve, fölvirradva
és lefekve, imádlak, mint
édes Atyám. Jó Atyám, vi-
selj gondot rám, ámen.”

BENEDEK LÁSZLÓNÉ MICSINAY MÁRIA

Zrínyi Ifjúsági Kör

Nyelvcsiszoló tanfolyam anyagából

FÉNYESÍTSÜK A NYELVET, HOGY NE ROZSDÁSODJON MEG MAGYAR NYELVTUDÁSUNK

A **Zrínyi Ifjúsági Körben** 2010 óta havonta egyszer nyelvcsiszoló tanfolyamot tartok azok számára, akik fontosnak tartják ápolni, és csiszolni a magyar anyanyelvet.

Idén már a 11. évet kezdtük volna, de közbejött a koronavírus.

Itt közlünk a már leadott anyagból, amit minden hónapban ki fogunk egészíteni.

Párhuzamos szerkesztésű szólások

Egészítsd ki a szólásokat az oszlop szavaival, és értelmezd azokat úgy, hogy a megadott meghatározásokból megkeresed a megfelelőt!

- A) azt sem mondta, hogy bú-e, vagy _____
- B) töviről _____ elmond valamit
- C) se szó, se _____
- D) hetet- _____ összehord
- E) se szeri, se _____ valaminek
- F) fűhöz- _____ kapkod
- G) se füle, se _____ valaminek
- H) eget- _____ megígér
- I) se hús, se _____
- J) érti valaminek a csínját- _____
- K) se inge, se _____ valakinek valami
- L) szórén- _____ eltűnik valami

- a) BÁ
- b) BESZÉD
- c) BÍNJÁT
- d) FÁHOZ
- e) FARKA
- f) FÖLDET
- g) GATYÁJA
- h) HAL
- i) HAVAT
- j) HEGYIRE
- k) SZÁLÁN
- l) SZÁMA

1. érti valaminek a fortélyát; **2.** egy szót sem szólt; **3.** nagyon sok van belőle; **4.** válogatás nélkül mindenfélét összebeszél; **5.** nincs határozott jellege; **6.** nyomtalanul eltűnik; **7.** részletesen elmond mindent; **8.** értelmetlen, zagyva dolog; **9.** minden bevezetés, magyarázat nélkül; **10.** semmi köze hozzá, nem érdekli; **11.** mindent megígér; **12.** szorultságában mindennel próbálkozik

FELE SEM IGAZ TOTÓ

Minden szóhoz három meghatározást kapcsolunk. Karikázd be a szerinted helyes állítás jelét!

Fele sem igaz totó 2.

1. ZEBU

- a. Kelet-Afrikában, és Indiában honos púpos hátú emlőszállat
- b. A palóc népviselet darabja; rövid, zsinóros posztókabát
- c. Veréb nagyságú, cifra tollazatú énekesmadár

2. OSTYEPKA

- a. Cipó alakú, sovány füstölt sajt
- b. A lengyelek karácsonyi süteménye, ezzel ajándékozzák meg egymást, jókívánságaik kíséretében
- c. A szlovák földművesek jellegzetes, ujjatlan mellénye

3. ÁMBITUS

- a. Kelmével vagy bőrrel bevont ülő- vagy fekvőbútor
- b. Egy cetfajta sárgásszürke, viaszszínű váladéka
- c. Falusi ház udvarra néző oldalára épített, fedett, oldalt nyitott, széles folyosó

4. BRINDZA

- a. Liptói túró; juhtúró
- b. Hasas, egyfülű ivóedény
- c. Szláv népek által használt, hosszú szűrőfegyver

5. CONDRA

- a. Értékes prémű, menyétféle ragadozó
- b. Piszkos, rongyos ruha
- c. Disznópásztorok lábbelije, bőrből készül, szíjjal kell rögzíteni

6. CSEREMISZ

- a. Erjesztett kancatej
- b. Középkori kereskedők által használt, bőrből készült övszerű erszény
- c. A Volga Nagy kanyarja mentén élő finnugor nép

VALLOMÁSOK

BALTHAZÁR MÁRTA MESÉL CSALÁDRÓL, IDENTITÁSRÓL, ZIK-RŐL

Mártát megkértem, hogy meséljen a családjáról, valamint a ZIK tanáraként is arról, mit jelent számára a Zrínyi Ifjúsági Kör.

Pósa Lajos: Magyar vagyok

Magyar vagyok, magyar; magyarnak születtem,

Magyar nótát dalolt a dajka felettem,

Magyarul tanított imádkozni anyám

És szeretni téged, gyönyörűszép hazám!

Pósa Lajos (Radnót, 1850. április 9. – Budapest, 1914. július 9.) költő, meseíró, dalszerző, a magyar gyermekirodalom klasszikusa.

A verset gyerekkoromban tanultam, és ezt a strófát azóta magamévá tettem. Magyarul imádkozom, magyarul számolok és magyarul álmodom.

Magyarországon születtem a II. világháború utolsó évében, édesanyám mesélte, hogy éppen szólt a riadó, miközben én már útban voltam.

Visszagondolva a gyermekkoromra nem panaszkodhatom, boldog voltam. A hetedik elemi kezdtem járni, a felsőgödi állami iskolában, amikor kitört a forradalom, és felfordította a családom és az én kis világom. Nagyon sok kedves barátnőt és osztálytársat hagytam otthon búcsúzás nélkül, amikor november végén elhagytuk Magyarországot. Éveken keresztül leveleztünk, ameddig az érdeklődési körünk annyira eltért már egymástól, hogy a két különböző világ, amiben éltünk nem találta meg a közös nevezőt, és az újonnan kötött ifjúsági barátságok, amelyek az idő folyamán megerősödtek a közös élményeken keresztül, -a mai napig tartanak-, kezdték helyettesíteni a gyermekkoriakat, de bevallom, soha nem felejtettem el őket.

Szüleimmel, két nálam fiatalabb testvéremmel, egy nagynénivel és gyermekeivel, unokatestvéreimmel, négy kalandokkal teli nap után -napok, amelyek szinte könyvtémának is elegendőek lennének-, izgalmas körülmények között egy holdvilágmentes éjszakán, miközben lövéseket, és kiáltásokat hallottunk a közeltávolból, több irányból, a jó Isten segítségével -csak avval ami rajtunk volt-, átléptük a határt Ausztria felé. Még csak annyit tennék hozzá, hogy a hároméves öcsémet édasapám egy hátizsákban vitte, édasanyám pedig szorosan fogta a húgom és az én kezem, végig ezen az utolsó éjszakán, amikor hosszú órákon keresztül gyalogoltunk a hol havas, hol lucskos, göröngyös szántóföldeken. Amikor a csoportvezetőnk azt mondta: “most rágyújthatnak”, akkor nyílt meg előttünk a szabad világ levegője... egymás között ismeretlen emberek átölelve ünnepeltük ezt a felejthetetlen pillanatot! Furcsa dupla érzés jelent meg egyszerre bennem: a szabadság és hontalanság!

A Bécsben töltött majdnem két hónap is része lehetne a könyvemnek, amit talán még egyszer kedvet kapok, időt szánok rá, és megírom, hogy mindaz, amin keresztülmentünk, amit átértünk, amit feláldoztunk azért hogy szabadságban éljünk, megmaradjon az utókornak, az unokáimnak, és büszkék legyenek a magyar származásukra. A szürke, és szomorú otthoni események után, belecsöppentünk Bécs karácsonyi fényekkel kivilágított hangulatába, ami mindannyiunkra, de ránk gyerekekre különleges hatással volt. Míg a felnőttek a hivatalos ügyeinket intézték napközben, mi, gyerekek a csodálatos belvárosi üzletsorok előtt sétálgattunk, és nem győztük a szemeinkkel magunkévá tenni mindazt, amit láttunk. Nagyon sok kedves, és jószívű emberrel találkoztunk, akik látván rajtunk, hogy menekültek vagyunk, megajándékoztak minket egy gyümölcsös, kisöcsémet egy apró játékkal, vagy az egyik belvárosi vendéglős heteken keresztül ebédet adott a családuknak.

Abban az időben a menekültek nagy része, még a második világháború rémeire visszaemlékezve, úgy döntött, hogy nem marad Európában.

Így történt, hogy a kis családom 1957. január 23-án 14 napos hajóút után -amiről folytathatnám a könyvemet-, megérkeztünk La Guairába, Venezuela legnagyobb kikötővárosába, ahova mi, és még másik húsz magyar, együtt érkeztünk az első '56-os menekültek csoportjával. Olyanok, akiknek már élt hozzátartozója Venezuelában. Édesapám egyik bátyja a háború után vándorolt ki Venezuelába, de pont akkor, amikor mi megérkeztünk, Ő Németországban tartózkodott huzamosabb ideig. A caracasi magyarok képviselői virágcsokrokkal, nagy szeretettel fogadtak minket a kikötőben, és felvittek Caracasba -akkoriban az egyik legmodernebb főváros volt Dél-Amerikában-. 1000 méter magasan fekszik egy csodálatos természeti szépségekben gazdag völgyben.

Egy magyar asszony panziójában kaptunk szállást, és pár napra rá hogy megérkeztünk, hála a magyar kolóniának, az öcsém már óvodába, a húgom meg én a ferences apácák által vezetett privát iskolába jártunk, majd mindketten ott érettségiztünk. Amikor bekerültünk az iskolába, mondanom sem kell, hogy egy szót sem tudtunk spanyolul, de még abban az évben a karácsonyról már egy olyan fogalmazást írtam, amire nagyon büszke vagyok, a mai napig emlékként őrzöm, amiben már fogalmazási vagy nyelvtani hiba alig akadt.

Akkoriban úgy mondták, hogy kb. 5000 magyar élt Venezuelában, sokan köztük vidéken. Első perctől kezdve része voltunk a *Caracas-i Magyar Ház* életének. Hétvégeken mesedélután, cserkészet, vendéglő, néptáncsoport adott magyar hangulatot az akkoriban csak bérelt épületben, majd színházi előadások, hazafias megemlékezések, szüreti, farsangi, és fehér bál mellett sok más műsor létezett, amit a különböző intézmények az érdekeltségeik szerint foglaltak össze. Több intézménynek voltunk tagjai, szüleim minden lehetőséget felhasználtak arra, hogy a magyarságunkat továbbra is ápoljuk, nemcsak otthonunkban, hanem a caracasi magyar társadalmi életen keresztül is. Nekünk, gyerekeknek könnyebb dolgunk volt mint a szüleinknek. Édesapám jogász, édesanyám pedig csak a háztartásunkkal foglalkozott otthon. Venezuelában viszont mindketten az első két évben kemény munkával hozták haza a mindennapi betevő falathoz szükséges anyagiakat.

Idővel ez is megváltozott, édesapám, akinek veleszületett műszaki képességei voltak, orvosi gépek, és műszerek gyártásával, és javításával foglalkozó céget alapított, míg édesanyám otthonunkban, hosszú éveken keresztül, dolgozó szülők pici gyermekeire vigyázott. Minden gyerek, aki huzamosabb ideig nálunk töltötte napjait, megtanult magyarul beszélni.

Ötven évet éltem Venezuelában, amiből több mint negyven csodálatos volt. Még egyetemista koromban férjhez mentem, egyéves volt a kislányom, amikor megkaptam az elektromérnöki diplomámat, tizenöt éven keresztül hasznosítottam tudásomat az állami telefon vállalatnál, egy privát cégnél, majd egy banknál a távközlési ágazatban. Sokszor voltam kiküldetésen a munkámon keresztül, az egyik ilyen alkalommal ismertem meg negyvennégy évvel ezelőtt Eduardot, akit mindenki Panchonak ismer. Ő Argentínában született, szintén mérnök, és volt egy gyermeke egy előző házasságából. Pancho átköltözött Venezuelába, ott házasodtunk, és pár évre rá, megszületett a közös gyermekünk is, viccesen mondván az enyém, a tied, és a miénk, de mindhárom a miénk! Gyermekeim, hála elsősorban a nagyszülőknek, jól megtanultak magyarul, mai napig profitálnak belőle. Velem együtt ők is aktív részei voltak a kolóniának, a magyar óvodának, (huszonöt éven keresztül működött a Magyar Ház egyik helyiségében, minden délelőtt, hétfőtől péntekig) a cserkészletnek, a hétvégi magyar iskolának, és a néptáncsoportnak, úgy mint a testvéreim, és jómagam. Én csak a néptáncsoportból maradtam ki... ezt a hiányt már itt, Argentínában pótoltam be; tíz évig voltam tagja a Kolomp felnőtt néptáncsoportnak. Amikor kinőttem az aktív cserkészlet korából, a Búzavirág őrsem tagjaival megalapítottuk az első magyar felnőtt női cserkészcsapatot, Ráskai Lea f.c.s.cs. hivatalos néven. Ez a csoport hat taggal indult, de az évek során szaporodott, harminchat tagra növekedett új cserkésztestvérekkel. Büszkén állítom, hogy több évtizeden keresztül a caracasi magyar élet oszlopát képviseltük. Azok, akik közülünk még mindig ott élnek, viszik tovább a fáklyát. Rendszeresen, hetente tartottuk gyűléseinket, ahol mint önképző csoport működtünk, jóban, rosszban támogattuk egymást, eleinte a koloniális rendezvényeket segítettük megszervezni, később mi szerveztük őket.

Kirándultunk amikor csak tehattük, egyszer egy évben hétvégi, igazi cserkész táborba mentünk, ami nem mindig volt könnyű, mert már mindannyiunknak volt családja, de általában sikerült. Tagjaink vezették a Gyöngyösbokréta néptáncsoportot, a hétvégi magyar iskolát, a cserkészetet, kezdetben az óvodát, és tagjai voltunk a Magyar Ház vezetőségének. Számomra a magyarság, és a hozzá tartozó elfoglaltság életem egyik legfontosabb része, amiben Pancho mindig hűségesen támogatott. Soha, egy percre sem gondoltam, hogy valamikor úgy hozza a sors, hogy el kell hagynom Venezuelát.

Venezuela a XX. század második felében óriási lehetőségeket nyújtott az emigránsoknak, Dél-Amerika egyik leggazdagabb országa volt, sok különböző nemzetiségű bevándorlóval, értelmiségi, és szorgalmas munkás emberekkel, akik hozzájárultak az ország fejlődéséhez. Kihagyhatatlan megemlíteni azt, hogy Venezuela természeti szépségei is hozzátartoznak az ország látványosságaihoz. Több mint 2000 km hosszú karibi tengerpart és szigetvilág, óriási dűne, a világ legmagasabb vízesése, az örökhavas 5000 méter magas andoki hegycsúcsok, az Amazonas, folyók, delták, és szebbnél szebb öblök vonzzák a turistákat. Sajnos, ez ma már csak a múltidőre vonatkozik. Köztudomású, hogy 1998 óta a venezuelai helyzet nemcsak politikai, gazdasági, de közbiztonsági szempontból is évről évre romlott, ezért 2007-ben, miután gyermekeink már évekkel előbb elhagyták a szülői otthont, és Venezuelát, mi is úgy döntöttünk, hogy Argentínába költözünk, miután Pancho egész családja itt él. 2002-ben, amikor a kormány irányítása egyre jobban kezdett hasonlítani ahhoz, amit én '56 előtt már átéltem, újra feléledtek bennem a magyarországi emlékek, azok, amik miatt elhagytuk szülőhazánkat. Ezért, bár nehezen, mert 25 éven keresztül csodálatos életünk volt Caracasban, de sikerült meggyőznöm Panchot, hogy adjunk túl az ingóságainkon, és telepedjünk át máshova, azaz Buenos Airesbe. Soha nem gondoltam volna, hogy ismét vándorolni fogok, persze a körülmények mások voltak mint '56-ban, de végülis egy új élet állt előttünk.

Több mint tizenhárom év telt el azóta.

Úgy képzeltem el eredetileg, amikor megérkeztünk, hogy itt, miután új vagyok, ismeretlen, csak egy-két magyar ismerősöm volt, szépen, csendesen, és visszahúzodva a kolóniától fogjuk élni az életünket. Tévedtem! Egy évre rá, hogy megérkeztünk, már nyakig benne voltam a Buenos Aires-i magyar életben, ugyanúgy, mint Caracasban, sőt talán még intenzívebben, mert itt több szabadidőm volt, miután már nem dolgoztam. Belecsöppentem a Hungária, a Mindszentynum, az Öregotthon, a HKK, az Ars Hungarica, a Kolomp, az AMISZ, és a ZIK életébe, hol keveset, hol sokat működtem, de kitartóan főleg az Öregotthont viseltem, és viselem a szívemen, miután amikor elhagytuk Caracast, édesapám még ott élt, és úgy éreztem, hogy olyan idősekkel tudom pótolni a hiányát, akiknek a gyerekei nem élnek Argentínában, vagy nagyon távol laknak, és keveset látogatják őket.

Szinte hihetetlen, hogy mennyi új ismerős, és jó barátság alakult ki körülöttünk, nemcsak a magyar körökben, de férjem ifjúsági baráti körében is. Ezek már nem helyettesítik a caracasiakat, hanem bővítik. Azt mondják, nem könnyű már felnőtt korban új barátokat találni, ezt viszont megcáfolom, mert nekem, nekünk itt Buenos Airesben sikerült!

A Zrínyi Ifjúsági Körben 10 éven keresztül kisegítő tanár voltam. Amikor egy tanár valamilyen ok miatt hiányzott, évente többször kértek fel hogy helyettesítsem, és miután közel lakom a Szent László Iskolához, nem jelentett nagyobb gondot számomra; mindig szívesen, és boldogan elvállaltam.

Mint állandó tanár harmadik éve tanítom a magyar írást. Az első két évben 4-5 kislány volt az osztályomban. Aranyosak, helyesek, és mindig több mint a fele a csoportnak jól beszélt magyarul, ami egy nagy előny volt a számomra, megkönnyítette az óráimat. Idén egy új szisztémát kellett bevezetnünk a COVID-19 miatt. Márciusban a ZIK vezetésével abban maradtunk, hogy ameddig a karantén tart, online ZOOM-on keresztül, virtuális órákat fogunk tartani, ami április végén elkezdődött. Most, augusztusban továbbra is online folytatjuk, már a második félévet is megkezdtuk. Remek osztályom van, nyolc diák, 7 és 10 év között, öt fiú, és három lány, öt gyerek vidéken, illetve külföldön él, három Buenos Airesben.

Ahogy mondják, minden rosszban van valami jó, valami pozitív! EZ ÍGY IGAZ! A jó az, hogy öt vidéki gyerek is részt vehet az online órákon. Ezek az órák köteleztek arra, hogy a modern technológiával jobban megismerkedjek, állandóan igyekszem fejleszteni az új szisztémák használatában magamat, amit egy éve még álmomban sem gondoltam. Nagyon megszerettem a diákjaimat, nagyon tisztetem a szülőket, akik a vegyes házasságok ellenére, olyan szépen megtanították negyedik generációs gyermekeit is a magyar beszédre. ÖRÖM velük foglalkozni. Sok időt szánok a heti negyven perces órám előkészítésére, igyekszem, hogy az dinamikus, hangulatos, játékos, de főleg, lehetőleg olyan legyen, hogy a gyerekek is szívesen vegyenek részt rajta, ne unatkozzanak, és közben tanuljanak is. Komoly kihívás ez minden héten számomra, de boldogan csinálom, mert úgy érzem, hogy van értelme. Amikor a gyerekek értelmesen, okosan magyarul válaszolnak a kérdéseimre, vagy olvassák a magyar szövegeket, csinálják a keresztretjvényt, mesélnek, látom, hogy hétről hétre fejlődnek, ez arra buzdít, hogy minden energiámmal folytassam. Ha már túl leszünk ezen a nehéz, jelenlegi pandémiás helyzeten, és az órákat már személyesen fogjuk folytatni a Szent László Iskolában, nagyon bízom abban, hogy az öt diákom, akik nem tudnak jelen lenni, igényt tartanak majd, és szívesen folytatnák velem az online órákat. Semmi nem tenne boldogabbá! Őszinte elismerésem a Zrínyi Ifjúsági Kör alapítóinak, és azoknak, akik kitartással, szeretettel, odaadással, évtizedek óta vezetik a Kört, és a tanároknak, akik önfeláldozóan foglalkoznak a gyerekekkel és fiatalokkal. Boldog vagyok, hogy része lehetek ennek a magyarságunkra nevelő, remek csoportnak.

Hálás vagyok az életnek nagyon sok mindenért, elsősorban azért, hogy magyarnak születtem.

Hálás vagyok, mert Venezuela befogadott, második hazát nyújtott, lehetőséget az érvényesülésre, szabadságot a magyarságom megtartásához.

Hálás vagyok, mert Argentína szintén befogadott, ez már a harmadik hazám, ahol idős koromra annyi új élményben van részem, ahol továbbra is hasznos lehetek, és gyakorolhatom a magyarságomat sok kedves barát körében.

SZÉKÁSY MIKLÓS

A XX. SZÁZADBELI BRILLIÁNS
MAGYAR KÖZGAZDÁSZOK
GENERÁCIÓJA

- *Első rész* -

Tudományos képesítem alapján a rendkívül sok, világhíres magyar kémikus, fizikus, és matematikus életét tanulmányoztam, ezekről írtam, vagy tartottam előadást. A közgazdászok között az egyetlen Nobel-díjasunk, Harsányi János neve volt nekem csak ismert. Ameddig egy nagyon tisztelt argentin közgazdász, Juan Carlos De Pablo cikke vezetett egy nekem új tudományterületen hihetetlenül nagy sikert elért magyarok nevéhez.

De Pablo a Buenos Aires-i Katolikus Egyetemen (UCA) és a Harvardon tanult, több argentin egyetem tanára volt, akadémiai tag, és több mint 30 könyv szerzője. Minden vasárnap ír egy nagyon szellemes cikket a *La Nación* újságba, ahol egy már elhunyt közgazdászt kérdez egy bizonyos témában. A válaszokat a kérdéseire az illető életmunkájából állítja össze. Pár hete a magyar Káldor Miklós volt a cikke válaszainak „szerzője”. A cikkben kifejtette, hogy valóságos botrány, hogy Káldor nem nyerte el a Nobel-díjat. Továbbá ezt írta De Pablo: *“Magyarország valódi exportőrje volt a hivatásos tehetségeknek”,* amire Káldor virtuális válaszában megadta mindazoknak a nevét, akik **Magyarországon tanultak, és az Egyesült Államokban, vagy Angliában futottak be egy kivételesen sikeres karriert.** Ezeknek a személyeknek szeretném ezt a cikket szentelni.

A cikkben megemlített, az Egyesült Államokban munkálkodók nevei: **Neumann János, Harsányi János, Scitovszky Tibor, Balassa Béla és Wald Ábrahám;** Angliában pedig **Balogh Tamás, Káldor Miklós, Bauer Péter Tamás, Jászay Antal és Barna Tibor** közgazdászok vannak számon tartva.

Neumann János 1903-ban született Budapesten, az általános megítélés szerint minden idők leguniverzálisabb magyar tudósa.

Apja Neumann Miksa olyan jól szolgált hazáját, hogy 1913-ban nemesi címet kapott, fia így lett margittai Neumann János, vagy ahogy külföldön ismerik, John von Neumann. A **Fasori Evangélikus Gimnáziumba** járt, mint édesapja, és annyi magyar tudós, köztük Wigner Jenő, és Harsányi János is. Rácz László, a gimnázium legendás hírnévű matematika tanára korán felismerte Jancsi képességeit, és rábeszélte apját, hogy fia egyetemi színvonalon fejlessze tovább magát, aminek apja nem örült annyira. Kármán Tódor ezt írja: *Örvények és repülő* című könyvében: “Az Aacheni professzorságom első évében beállított hozzám egy pesti bankár 17 éves fiával. Furcsa dolgot kért tőlem: beszéljem le Jancsit arról, hogy matematikus legyen. Azt mondta: “A matematikusok nem értenek a pénzkereséshez”. Elbeszélgettem a fiúval, káprázatos feje volt. Önállóan tanulmányozta az absztrakt matematika legnehezebb tételeit, és újdonságos elméleteket dolgozott ki. Azt ajánlottam az apjának, hogy kössön fiával kompromisszumot, tanuljon vegyészmérnökséget.”

Így Neumann János beiratkozott a vegyészmérnöki szakra a zürichi Szövetségi Műegyetemen (ETH), ahol Pólya György tanítványa lett, és egyidejűleg matematikára Budapesten. Minden félévben Budapestre utazott, hogy letegye az esedékes matematikai kollokviumokat. Így lett 1925-ben Zürichben vegyészmérnök, és egy évre rá doktorált Budapesten matematikából.

Már 23 éves korában a **berlini egyetem** történetének legfiatalabb tanára lett, majd 1930-ban elfogadta a **Princeton** egyetem meghívását, ő lett az új Magasabb Tudományok Intézetének legfiatalabb professzora, és rövidesen kimagasló személyisége. 1937-ben konzultánsnak nevezték ki a Los Alamos-i atomfizikai intézetben, ahol nemlineáris differenciál egyenleteken keresztül a robbanások hullámainak a terjedését számította ki. Szükség volt olyan számítógépre, amely nemlineáris számításokat is el tud végezni. A problémán gondolkozva Neumannnak az az ötlete támadt, hogy a teljes programot tárolják a gépbe. Ebből fejlődött ki a Neumann-féle számítógép, ami alapja a ma világszerte használt számítógépeknek.

Miután első felesége, Köves Marietta elvált tőle, 1938-ban Budapesten feleségül vette Dán Klárit, aki az új elektronikus számítógép egyik első programozója lett. Akkor csak az *abcdef* és *1234567890* jegyeket használták. A Neumann házaspár humorérzékét mutatja, hogy programozási hibajelként a gép ezt az üzenetet nyomtatta ki: “e2 a b1de5 10” (ez a bűdös ló). Még Los Alamosban Teller Edével, és más fizikusokkal nagy pókercsatákat is vívtak.

Neumann tanulmányt írt a pókerelméletről, és ez lett az alapja a matematikai játékelméletnek, amelyre az 1994-es közgazdasági Nobel-díjasok, John Nash és Harsányi János, alapozták munkájukat.

Amikor a *Time* folyóirat a millennium évében egy különszámot adott ki a század 100 legnagyobb tudósának kijelölésével, Neumann János volt az egyetlen a világon, aki két tudományágban, matematikában és számítógép-tudományban is szerepelt. Sajnos 1955-ben, alig 52 éves korában, csontrákot diagnosztikáltak a vállában. 1956-ban, már tolószékben ülve vette át Eisenhower elnöktől a Szabadság érmet. Élete folyamán agnosztikus volt, de mint hívő katolikus **halt meg 1957-ben, Washingtonban.** Sok téren volt elismert tudós: matematika, kvantumfizika, számítógép-programozás, közgazdasági játékelmélet, statisztika, sőt, matematikai elméletei alapján sikerült felépíteni a DNS struktúrát is.

Amikor a Nobel-díjas Wigner Jenőt megkérdezték, hogyan lehet az, hogy ez a magyar nemzedék oly sok lángelmét adott a világnak, azt válaszolta, hogy nem érti a kérdést. Magyarország sok Nobel-díjast, és sok tudóst produkált, de lángelmét csak egyet: Neumann Jánost. Hans Bethe, Nobel-díjas német fizikus szerint pedig Neumann János nem egy emberi, hanem egy felsőbb fajból származott.

Harsányi János 1920-ben született Budapesten. Ő is a **Fasori Evangélikus Gimnáziumban** végzett, ahol 1937-ben az Országos Matematikai Tanulmányi Versenyen első lett. Apja kedvéért a budapesti Tudományegyetem gyógyszerész karára iratkozott be, de bejárta a világhíres Fejér Lipót matematikaprofesszor előadásaira is.

A háború végeztével apjának segített romos patikájuk felépítésében, és gyógyszerész diplomája megszerzése után filozófiából írta doktori értekezését *“Filozófiai tévedések logikai analízise”* címmel. Amikor a kommunisták 1949-ben lemondatták a Szociológiai Tanszék tanársegédi posztjáról, majd államosították a családi patikát, Harsányi eldöntötte, hogy eljött a távozás ideje, és illegálisan elhagyta az országot. Ausztráliába vándorolt, ahol szakképzetlen munkásként dolgozott, miközben esti tanfolyamon a Sydney-i Egyetemen közgazdaságtanból szerzett masterdiplomát. A Rockefeller ösztöndíj elnyerése után Amerikába ment, ahol a neves **Stanford** egyetemen tanított közgazdaságtant. Itt szerezte meg második doktori diplomáját, és találkozott két fontos stanfordi matematikatanárral, Pólya Györggyel és Szegő Gáborral, akik újraélesztették érdeklődését a matematika iránt. A szuperhatalmaknak az a játéka, amelyet hidegháború néven ismerünk, terelte Harsányi figyelmét a játékelmélet felé. Ez vezette a közgazdasági Nobel-díjhoz (1994), amit a *“Nem-kooperatív játékok elméletében az egyensúlyelemzésre vonatkozó úttörő munkásságáért”* kapott. Harsányi János mutatta meg, hogy miképp analizálhatók a nem teljes információjú játékok. Ez stratégiai szituációkat vizsgál olyan esetekben, amikor a szereplők nem ismerik egymás szándékait. A teljes információjú játékokban (amilyen a sakk) a játékos ismeri a másik játékos preferenciáját. Vannak játékok (mint a póker), amelyben a játékosok csak részleges információval rendelkeznek a partnerre vonatkozólag; ezek jobban tükrözik a világban előforduló stratégiai szituációkat. Az ő matematikai elmélete oldja meg azokat a helyzeteket, ahol a kereskedelmi, vagy politikai ellenfelek nem ismerik egymás kártyáit, és céljait, és ezért gyakran blöffölnek. Harsányi munkássága minden közgazdasági analízis alapjának tekinthető, függetlenül attól, hogy a játszma magán, vagy közsférában folyik.

A Nobel-banketten, mint ünnepi szónok, kifejtette, hogy a Nobel-díj révén a játékelmélet elnyerte azt a nemzetközi elismerést, amelyet a közgazdasági elemzés ezen módszere megérdemel.

Hozzátette, hogy **munkája alapja Neumann János 50 évvel azelőtt megjelent könyve volt**, bár a következő 30 évben csak a kétszereplős kooperatív játékosokra összpontosodott a figyelem. Eisenhower, és Kennedy elnökök idejében a Neumann-féle matematikai játékelmélet az amerikai külpolitika, és katonai stratégia részévé vált. Harsányi János érdeme, hogy ezt a matematikai alapmunkát kiterjesztette többpartnerű, nem teljes információval rendelkező tárgyalásokra is.

Harsányi János 1964-től a californiai Berkeley egyetem tanára, majd az Amerikai, és a Magyar Tudományos Akadémiáknak tagja, négy egyetem díszdoktora, és az Eötvös Loránd Fizikai Társulat tiszteletbeli tagja lett. Amikor 1997-ben átvette a “Magyarország hírnevéért” miniszterelnöki díját, megköszönte, hogy szülei a Fasori Evangélikus Gimnáziumba iratták, amely akkor, szerinte, talán a világ legjobb középiskolája volt. A század egyik legkiválóbb magyar tudósa, és egyetlen közgazdasági Nobel-díjasa Alzheimerben szenvedett, és **2000 augusztus 9-én egy szívinfarktusban halt meg Berkeleyben.**

Balassa Béla (1928, Budapest – 1991, Washington) a **budapesti ciszterci gimnáziumban** érettségizett. Tanulmányait Budapesten, a **Budapesti Kereskedelmi Akadémián** (1948), majd az **Eötvös Loránd Tudományegyetemen** (1951) végezte. 1956-ban kimenekült az országból, ezután a **Yale Egyetemen** tanult, itt lett tanársegéd 1962-ben, majd professzor 1966-ban, egészen haláláig (1991.).

Egyúttal dolgozott a Világbanknál, és az Európai Unió tanácsadója volt a kezdetekkor.

Kidolgozta az európai integráció ötlépcsős modelljét:

1. Szabadkereskedelmi övezet.
2. Vámunió.
3. Egységes, közös belső piac: az áruk és szolgáltatások mellett a tőke és a munkaerő is szabadon áramolhat.
4. Előbb Gazdasági és Monetáris Unió (EMU). Utána a közös valuta bevezetése (Euro).
5. Politikai Unió: már a politikai intézmények is összefonódnak, ezáltal megszűnnek az önálló államok.

Az első négy lépcsőfok egymásutáni létrehozása valóra is vált, bár még az Euro nincs mindegyik országban bevezetve. De az ötödik pont valószínűleg nem kelt nagy szimpátiát az EU mostani 27 országának a legtöbbszörében, és persze nem is vált valóra, bár jónéhány brüsszeli bürokratának bizonyára tetszene.

Scitovszky Tibor (1910, Budapest – 2002, Stanford, Palo Alto) nemesi családból származott, apja, szintén Scitovszky Tibor, külügyminiszter volt 1924 és 1925 között. A **Budapesti Tudományegyetemen** kezdte felsőoktatási tanulmányait, ahol jogi végzettséget szerzett, ezt követően hallgatója volt a **Cambridge-i Egyetemnek** és a Londoni Közgazdasági Egyetemnek (**London School of Economics**).

Ösztöndíjjal utazott az Amerikai Egyesült Államokba, ahol fényes közgazdasági karriert futott be. 1946 és 1948 között tanított a **Stanfordi Egyetemen**, majd ezt követően 1968-ig **Berkeleyben**. 1959-ben kezdte vizsgálni az emberi jólét jelenségét, azonban a szokásos közgazdasági gondolkodásnál jóval szélesebb kontextusban. Munkásságát az Amerikai Közgazdasági Társaság a *Distinguished Fellow* cím odaítélésével honorálta. Nyugdíjba vonulásakor Stanford Egyetem *Professor Emeritus* címmel tüntette ki. A Magyar Tudományos Akadémia 1993-ban választotta tagjává.

Scitovszky jóléti perspektívából vizsgálta meg Keynes közgazdasági megállapításait. Mélyrehatóan tanulmányozta a közgazdaságtan külkereskedelmi modelljeit, azon belül is a vámok, a gazdasági integrációk, az importhelyettesítés, a nemzetközi fizetési mérleg és a gazdasági fejlődés témaköreit.

Megkülönböztette az örömteli, és az örömtelen fogyasztást, amelyeknek az elhatárolásában számos tényező (kihívás, kockázat- és teljesítményérzet) játszik szerepet. Társadalom-kritikává formálta a tézisé: a specializáció elveszi a munka örömét, illetve az amerikai társadalom (minden más társadalomnál erőteljesebben) túl nagy hangsúlyt fektetett fogyasztásában a komfortérzetre és a biztonságra, melynek következtében nem vette számításba a kihívás, a kockázat- és teljesítményérzet örömteli élményét a fogyasztási struktúrájából.

Scitovszky úgy véli, hogy fogyasztási kultúránkat fejleszteni kell, ugyanis enélkül nem ismerjük fel a minőségi fogyasztás szerepét, és megelégszünk a tömegcikkkel, és a komforttal.

Wald Ábrahám (1902, Kolozsvár - 1950, Travancore (India)) magántanulóként végezte tanulmányait, mert vallásos zsidó család gyermekeként nem járhatott szombatokon iskolába. A **kolozsvári Piarista Főgimnáziumban** tett érettségit 1921-ben, majd a helyi román egyetemen tanult, az 1927-1928-as tanévben sikeresen elvégezte a matematika szakot, majd a bécsi egyetemen szerezte meg doktorátusát 1931-ben. Érdeklődése ekkoriban főként a halmazelméletre, és a metrikus terekre terjedt ki, több cikket jelentetett meg, amelyekkel jelentősen hozzájárult az ökonometria fejlődéséhez.

A *Cowles Bizottság* meghívására, 1938-ban az Egyesült Államokban telepedett le, 1941-től már professzor lett a **Columbia Egyetemen**. A második világháború kitörésével a statisztika különféle hadi alkalmazásait kutatta. Ekkor alapozta meg a szekvenciális analízist, melyet a hadiipar a minőségellenőrzés folyamatában tudott hasznosítani. Játékelmélettel is foglalkozott. Feleségét, Lucille Lange-t Amerikában ismerte meg, 1950-ben vele együtt zuhant le a repülőgépe Indiában, amikor egy statisztikai előadókörútra indultak.

*A cikk folytatását, mely szól a **Három Magyar Lordról** - Káldor Miklós (1908, Budapest - 1986, Cambridge); Balogh Tamás (1905, Budapest - 1985, London) és Bauer Péter Tamás (1915, Budapest - 2002, London), továbbá **Jászay Antalról** (1925 Aba - 2019, Janville, Franciaország) és **Barna Tiborról** (1919, Budapest - 2009, Sussex), a hírlap következő számában olvashatják.*

VÁGÁSI-KOVÁCS ANNA

Folytatjuk az interjúsorozatot...

ISMERJE MEG AZ ARGENTIN KODÁLY EGYESÜLET TANÁRAIT

A hírlap előző számaiban olvashattak arról, hogy az Argentin Kodály Egyesület karantén idején is várja kurzusaira a hallgatókat. Megosztottam továbbá az Egyesület elnökével, Carolina Wagnerrel, valamint az Egyesület további két tanárával, Sergio Bertagnival és Guadalupe Cicardoval készített rövid interjúkat. A tanári kar bemutatását Jorge Fuentes, és Mariana Pechuan interjúival zárom.

Jorge Fuentest kérdeztem...

Hogyan találkozott a Kodály-módszerrel?

Az egyetem zenei nevelés szakának elvégzésekor kifejezetten a kórusvezetés felé szerettem volna orientálódni. Tanulmányi lehetőségeket keresve bukkantam rá a mai U.N.A. posztgraduális, Kodály-módszer kurzusára, amit Carolina Wagner, és Sylvia Leidemann vezettek. Az egyetlen, amit Kodályról tudtam, az volt, hogy készített egy "Kodály kórus módszertant" - vagy valami ilyesmit! Úgy értem, fogalmam sem volt róla. De ahhoz viszont elegendőt tudtam, hogy még többet akarjak róla megtudni! A zenei nevelés, és a kóruszene egy új ajánlatban egyesültek.

Mi vonzotta a Kodály-módszerben?

Vonzott benne a zenei nevelés integrális megközelítése, és a közösségi éneklés, a zenei, az ének, és a szociális harmónia fontossága!!

Miért találja fontosnak a módszer terjesztését, és a vele való munkát?

Miért ne? Éppen úgy, ahogyan Kodály védi azt, hogy a zene mindenkié, úgy gondolom, hogy mindenki számára elérhetővé kellene tenni a zene, és a zenepedagógia kodályi látásmódját; a zene mindenkié. A Kodály-módszer nagyban hozzájárul nem csupán Argentína, hanem az egész régió zenei fejlődéséhez.

Mi volt a legjobb tapasztalása Magyarországon?

A módszer megélése! E zenefilozófia részének lenni. A zenei kiválóság keresése mindenben, amit csinálunk. Teljes mértékben a zene, és a pedagógia tanulásának szentelni magunkat.

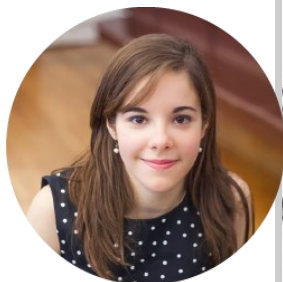
Mit gondol a magyar zenéről?

Bár számos magyar zeneszerző van, akit említhetnék, úgy gondolom, hogy a többségükben van valami különleges, ami közös. Minegyikük valamilyen módon a Kodály-módszert tükrözi: a zeneműveik a kompozíciós szépségen túl pedagógiai kutatást tükröznek, és tele vannak ősi tartalmakkal.

Mariana Pechuant kérdeztem...

Hogyan találkozott a Kodály-módszerrel?

Jorge, a férjem volt az, aki a módszer iránti lelkesedéssel megfertőzött. Eleinte annak lehetősége érdekelt, hogy tökéletesítsem a zongorajátékom, és a zenei készségemet, de hamarosan megértettem, hogy ez több annál... és a módszer szerelmese lettem.

Mi vonzotta a Kodály-módszerben?

Az, hogy ez egy átfogó koncepció... ahol a zene, a zenélés a legfontosabb! Zenélve tanulmányozzuk a történelmet; zenélve megértjük a filozófiát; a zene megosztásával jobb emberek vagyunk.

Miért találja fontosnak a módszer terjesztését, és a vele való munkát?

Azért, mert ez a zene, és a pedagógia megértése felé vezető út, ami közelebb visz minket ahhoz, hogy őszinte, és természetes módon éljük meg azt... és amikor valaki megtapasztalja ezt az érzést, meg akarja osztani a többiekkel.

Mi volt a legjobb tapasztalása Magyarországon?

A muzikalitás, és a tökéletesség keresése, a legapróbb részletekig, és a világ minden tájáról érkező emberekkel énekelni, gondolkodni, együtt érezni, megélni az igazi harmóniát, amiről Kodály beszélt.

Mit gondol a magyar zenéről?

Azt, hogy érezhető, és mélysége van, még a legegyszerűbb dallamokban is. Nagyon csodálom Bartókot. És van valami, ami nagyon megérint, ami sok magyar zeneszerzőben megvan: az egyszólam használata a többszólamú művekben. Érezhető a gyökerekkel való egység, és az emberek egysége egy egyedi, és varázslatos pillanatban.

VÁGÁSI-KOVÁCS ANNA

A TÉLI SZÜNETBEN IS GYAKOROLTUK A MAGYART

Mind a Zrínyi Ifjúsági Körben, mind a Szent László Iskolában meglehetősen sok gyerek élt azzal a lehetőséggel, hogy a téli szünetben is járhattak magyarórákra, gyakorolhatták a magyart. Az eddig megtanult szavakból már jelzős szerkezeteket tudnak fűzni. Arra kértem őket, hogy fantáziadús rajzaikat írják körül magyarul. Önök is megcsodálhatnak néhány alkotást.

Danna García Canosa, Szent László Iskola

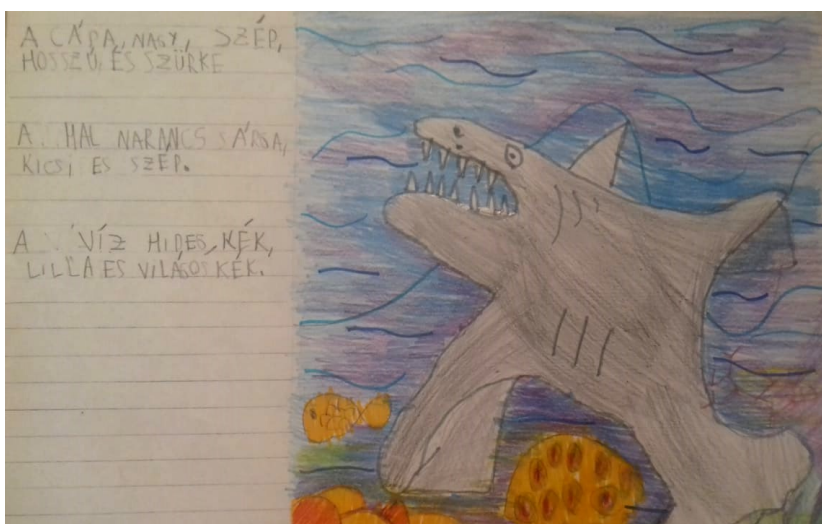
Cielo Altamirano, Szent László Iskola

Juhász Raik Federico, Zrínyi Ifjúsági Kör

Juhász Victoria, Zrínyi Ifjúsági Kör

Juhász Raik Nicolas, Zrínyi Ifjúsági Kör

Ivan Cammisa, Szent László Iskola

VÁGÁSI-KOVÁCS ANNA

MIÉRT ÉPPEN MAGYARUL?

Szabadidőben magyar nyelvtanulás

Miért szánja valaki a szabadidejét a magyar nyelv tanulására, nyelvtudása tökéletesítésére?

A hírlap minden számában egy-egy tanítványomat kérdezem...

Balogh Angela tanítványommal a Zrínyi Ifjúsági Kör hétvégi magyar iskolájában találkozom heti rendszerességgel. Szorgalmasan jár az órákra, még a téli szünetben sem hagyott ki egy szombatot sem! Angela érdeklődő, az órán lehet rá számítani; nála a kérdésem mindig válaszra talál.

Mi motiválja Angelát a magyartanulásban?

“Kicsikorom óta hallottam az apukámat, a nagymamámat, a nagynénimet, és a nagybácsimat magyarul beszélni, de nem értettem őket. Apukám megtanította nekem magyarul a színeket, és más dolgokat, majd mikor Magyarországra ment, még jobban kezdett érdekelni, hogy megtanuljak magyarul. Emlékszem, hogy a nagymamám fényképeket mutatott, és magyarul beszélt hozzám, emlékszem, hogy egyszer a hupikék törpikék rajzfilmet néztük együtt. Noha nem értettem belőle semmit, tetszett. És arra is emlékszem, hogy a nagymamámmal azt játszottuk, hogy magyar neveket adtunk a plüссеimnek. Szórakoztató volt kitalálni a neveket.

Azért is szeretnék megtanulni magyarul, mert meg akarom ismerni ezt a szép országot, amit csak történetekből, és fotókról ismerek. Szeretnék Budapestre menni, mindent megnézni, és látni az ott élő családomat.

Azért is érdekel a magyar nyelv, mert véleményem szerint ez egy kivételes, szép, és összetett nyelv.”

VÁGÁSI-KOVÁCS ANNA
A KÖNYVTÁR PIHEN

Érdemtelenül kevés szó esik a könyvtárról, az értékről, amit a Hungária falai őriznek. **Értéket a múltból** — hiszen ott, azon a néhány papírlap illatú, nosztalgikus négyzetméteren egy helyen megtalálhatóak a magyar irodalom remekei, és nem csupán a buenos aires-i, hanem az egész latin-amerikai magyarság történelméről őriznek emléket a gondosan lefűzött *Délamerikai Magyarság* hasábjai. Nem idevalósíként csak elképzelni tudom milyen érzés lehet, hogy besétálva a könyvtárba, és fellapozva egy-egy hírlapköteget egészen közeliként hathat a dédszüleim, nagyszüleim fiatalságának időszaka, híreket, cikkeket olvashatok a néptáncgyűttesem múltjáról, vagy a szeretett cserkészörsömet vezető elődökről, és egy-egy cikkben lehet, hogy rábukkannék dédnagyapám, dédnagyanyám nevére, miközben nagyokat csodálkoznék, és kuncognék a korabeli társskereső hirdetések, kozmetikai tanácsok, és érdeklődéssel fálnám az oldalakat azt tanulmányozva, hogy a magyarországi események híre hogyan, miképpen jutott el a Föld másik féltékére, *“Vajon hogyan hozza le a lap ‘56-ot?”*. Óriási kincs! **Értéket a jövőnek** — hiszen a múlt megismerése segíti, hogy megértsük a jelenünket, és tervezzük a jövőnket.

Nos a karantén idején nehezen lehetne másképp, hogy így a távolból több szó essen a könyvtárról, de gondolunk rá, számon van tartva, és alig várjuk, hogy egy rumos, habos kávé mellett Anikó néni, és a lapok segítségével visszaelmélkedjünk magunkat a múltba — csak egy kicsit nosztalgiázni.

GABRIEL ZILLI

- CORONEL DU GRATY, CHACO -

Fordította: Martí Tibor

LILIOM NÉPTÁNCEGYÜTTES

-HOGYAN VÁLT ÉLETEM RÉSZÉVÉ A NÉPTÁNC-

2004-ben történt, hogy egy magyar felmenővel rendelkező fiatalokból álló csapat elhatározta, hogy magyar néptáncegyüttest alapít. A cél érdekében megkeresték Tereza Collazo koreográfust, segítségét kérve a néptánc tanuláshoz. A következő évben, 2005-ben Czombos Lucia vezetésével formálódott a táncegyüttes, majd ezt követően, 2006-ban, Natalia Roglich, a Buenos Airesben működő Regös Néptáncegyüttes tagja lett az együttes koreográfusa. Natalia évente két alkalommal Buenos Airesből Chacóba utazott táncot tanítani, és az ő segítségével köszönhetően lett a táncegyüttesnek viselete is. Ugyanebben az évben Raul Zilli és Margarita Botka lettek az alakuló együttes vezetői. Ekkor kapta a formáció a *Liliom* nevet, a virágról.

A Liliom csoport rendszeresen fellépett a Du Graty-ban, illetve a Chaco tartomány többi településén tartott ünnepeken: a szüreti bálokon, a kulturális fesztiválokon, illetve a különböző nemzetiségek találkozóin. 2009-ben a Regös Néptáncegyüttes meghívására a Misiones tartománybeli Oberában rendezett Emigránsok Nemzeti Ünnepe is részt vett.

A Liliom Néptáncegyüttes a működéshez szükséges erőforrások előteremtésére tett erőfeszítéseknek köszönhetően egyre többet tudott bizonyítani, és idővel a legelső magyar táncszócsópórt lett, amely részt vett az említett, Misiones tartományban rendezett népszerű fesztiválon. Akkoriban a Villa Angela-i Magyar Egyesület küldöttsége is elkísérte őket, ami nagyon fontos ösztönző erővel bírt a csoport számára.

Ezután nőtt a Liliom tagjainak száma, és a csoportot fel kellett osztani: a Liliom továbbra is a több tagot számláló, nagyobb csoportot jelentette, míg a kisebb formációt Pamuk Néptáncegyüttesnek nevezték el: mindkét növény, a napraforgó és a gyapó is, a régióban ismert mezőgazdasági növények.

2011-ben érkezett erre a vidékre Zsonda Márk, a Kőrösi Csoma Sándor Program ösztöndíjasa. A magyar állami támogatású program keretében hozzánk eljutó ösztöndíjas az egész chacói magyarság számára újdonságot jelentett.

Ez a fiatal ösztöndíjas meglátogatta a Chacóban élő magyar embereket, nyelvet és táncot tanított, és erőfeszítéseinek köszönhetően a Duna Televízió is ellátogatott Chacóba, hogy műsort készítve bemutassa a magyar leszármazottak helyzetét. 2012 októberében hivatalos magyar állami, illetve diplomáciai küldöttség is meglátogatta a régióban élő magyarokat: Répás Zsuzsanna nemzetpolitikáért felelős helyettes államtitkár, és a Buenos Aires-i magyar konzul, Kocsis Attila, érkeztek Villa Angelába és Coronel Du Graty-ba [a látogatásról az Argentínai Magyar Hírlap 2012. decemberi számában jelent meg [tudósítás](#)].

A küldöttség találkozni kívánt a Liliom tánccsoporttal is. Miután az esemény alkalmával a delegáció tagjai látták a táncegyüttes bemutatóját, tizenöt fő (táncosok és koordinátorok), a költségek teljeskörű megtérítésével, lehetőséget kapott arra, hogy Magyarországra utazhasson, és részt vehessen a Szent István-napi ünnepségen 2013. augusztus 20-án.

Gödöllő, 2013.

Felejthetetlen élmény volt ez a Liliom számára.

Ez a magyarországi utazás nagyon nagy lendületet adott a Liliom Néptáncegyüttesnek, de az egész chacói diaszpóra számára is, mert Magyarország megbecsülését jelentette számukra; azt, hogy az anyaország számon tartja az itteni magyar leszármazottakat.

Zsonda Márk évről évre folytatta munkáját, visszatért Chacóba, tanította a magyar nyelvet és terjesztette a magyar kultúrát. Mindenekelőtt a diaszpóra egyesítésében játszott fontos szerepet. 2014-ben, a Villa Angela-i Magyar Egyesület hathatós támogatásának köszönhetően hét fiatal magyar leszármazottnak adatott meg a lehetőség, hogy Magyarországon tanulhasson.

Különböző, Chaco tartománybeli településekről (Villa Angela, Du Graty, San Bernardo, Villa Berthet) juthattak el egy évre Magyarországra, a Balassi Bálint Intézetbe. A Liliom Néptáncgyűttes egyik tagja, Katona Mirko is ösztöndíjas volt, majd ezt követően gyakornokként Budapesten maradt, folytatva tanulmányait.

Miután megvalósult ez a csodálatos magyarországi utazás, a csoport egyre elismertebbé vált, és fellépéseik művészi színvonalát tekintve is gyorsan fejlődött. 2016-ban először vettek részt a XIII. Dél-amerikai Magyar NéptáncTalálkozóán, Uruguayban, Montevideóban.

Miután visszatértek Uruguayból, a csoport tagjainak lelkesedése, motiváltsága tovább nőtt. 2017 áprilisában második alkalommal sikerült Magyarországra utazniuk, néhány taggal, akik első alkalommal juthattak el az anyaországba. Az utazás a Rákóczi Szövetségnek köszönhetően valósult meg. Az egy hónapos út keretében a néptáncscsoport tagjai megismerhették Erdélyt, a Felvidéket, Budapestet, és a Veszprém megyei kistépelülést, Kiscsösztt is.

Felvidéken

Borospataka, 2017. április

Az egész út fénypontját a „Táncháztalálkozón” való részvétel jelentette: együtt léphettek fel a találkozó főszínpadán a Regös Néptáncgyüttessel, valamint az Uruguayból és Brazíliából érkező együttesekkel.

A dél-amerikai csapat, 2017.

A következő évben, 2018-ban a Liliom Néptáncgyűttes már a megszerzett tapasztalatokkal felvértezve, helyi, nemzeti és nemzetközi elismeréssel, második alkalommal vett részt az Avenida de Mayo-i El Nacional Színházban megrendezett XIV. Dél-amerikai Magyar NéptáncTalálkozón, Buenos Airesben.

Később, ugyanezen év decemberében, a Rákóczi Szövetségnek köszönhetően visszatértek Magyarországra. Ezúttal az út célja főleg a magyar történelem alapos megismerése volt.

Budapesten Zsonda Márkkal, 2018.

2019 folyamán a néptáncegyüttes újra részt vett a helyi és regionális fesztiválokon. 2020 elején, az új KCSP ösztöndíjas, Martí Tibor megérkezésével újult erővel és lelkesedéssel folytatják a magyar nyelv, kultúra és történelem tanulását a chacói diaszpórában. A Liliom Néptáncegyüttes tagjai továbbra is örömmel vesznek részt ebben a különleges lehetőségben, ami számukra a magyar szokások alaposabb megismerését, a történelem- és kultúraismeretük bővítését teszi lehetővé. 2020 júniusától a Liliom tagjai szintén részt vesznek azokon a virtuális tánctanítási alkalmakon, amelyek keretében Knapecz Kata és Tóth András Buenos Aires-i KCSP ösztöndíjasok kalotaszegi táncot oktatnak.

Megjegyzem, hogy 2013 óta, tekintettel a nyilvánvaló nehézségekre, amelyek a koreográfus, és a néptáncegyüttes vezetőjének Buenos Aires és a több mint 1000 km-re lévő Coronel Du Graty közötti ingázásából adódtak, a csoport tagjai a táncok koreográfiáit elsősorban különböző videómegosztó csatornákon (főleg YouTube-on) elérhető felvételeket alapul véve dolgozták ki, Buenos Aires-i és uruguayi táncosok tanácsait követve. Ezek alapján készítették fellépőruhát. A munkát a művészeti tapasztalatcserére építve folytatják.

Hogyan vált életem részévé a néptánc?

Gabriel Zillinek hívnak, 26 éves vagyok, 1993. szeptember 28-án születtem. Coronel Du Gratyban élek, Chaco tartományban. Édesanyám révén magyar származású vagyok, dédszüleim Magyarországról érkeztek Argentínába.

2005-ben csatlakoztam a Coronel Du Graty-ban alakult táncegyütteshez. Fél év elteltével abba akartam hagyni, mert szégyelltem azt mondani, hogy néptáncolok. 2006-ban unokatestvérem, Natalia Roglich vette át a táncegyüttes vezetését (ő a Buenos Aires-i Regös Néptáncegyüttes tagja volt, évente csak egy vagy két alkalommal tudott eljönni hozzánk, Chacóba). Ő ébresztett rá és győzött meg arról, hogy nemhogy nem kell magam szégyellni, de egyenesen büszkeség kell, hogy eltöltsön, hiszen a tánc az egyik formája annak a tiszteletadásnak, amivel a szülőföldjüket a háború miatt elhagyni kényszerülő magyarok emléke előtt adózunk.

Így visszatértem a néptáncához.

Azóta is aktív tagja vagyok a Liliom Néptáncgyűttesnek.

Sebastián Acosta és Gabriel Zilli

Apránként ismertem meg a magyar néptánchoz kapcsolódó kulturális hagyományt és örökséget. Mivel távol voltam Magyarországtól és Buenos Aiestől is, ahol régóta adott a működő néptáncgyűttes és a magyar nyelv ismerete. Nehéz volt fejlődni — a kommunikációs lehetőségek is egészen más jellegűek voltak, mint most. Ezt így éreztem egészen 2009-ig, amikor a néptáncgyűttessel átléptük Chaco tartomány határát, és részt vehettünk a Misiones tartományban található Oberában megrendezett Emigránsok Nemzeti Fesztiválján. Ez komoly ösztönző erővel bírt számomra a folytatáshoz, és sokkal nagyobb célok kitűzésére ösztönzött, mint például elmenni Buenos Airesbe, és együtt lépni színpadra a Regös Néptáncgyűttessel.

Gyakrabban próbáltunk, több alkalommal részt vettünk helyi, regionális és tartományi fesztiválokon, míg 2012-ben egy magyarországi ösztöndíjas, Zsonda Márk el nem jött hozzánk. Ő a magyar kormány által akkoriban elindított Kőrösi Csoma Sándor Program ösztöndíjasaként kutatómunkát végzett, emellett magyar nyelvet és táncot oktatott. Ebben az időszakban sok koreográfiát sikerült megtanulni, tökéletesíteni, és többek között megtanultuk, hogy az egyes tánc típusok Magyarország melyik tájegységéről származnak.

2012. október végén egy magyar delegáció érkezett a 25 km-re lévő Villa Angela városba és településünkre, Coronel Du Gratyba is. A szüleim, akik a csoport koordinátorai voltak, a Villa Angela-i találkozón mutattak néhány képet a tánccsoportról, és meséltek az itt végzett munkáról. A Chacóba látogató magyar küldöttség azonnal kérte, hogy hadd ismerhessék meg az együttesünk működését és a helyet, ahol élünk. Amikor megérkeztek, magyar viseletbe öltözött pár fogadta őket. A delegáció köszöntésekor néptáncbemutatót tartottunk, és megmutattuk a vendégeknek az együttes viseleteit is. Répás Zsuzsanna helyettes államtitkár asszonynak köszönhetően, jutalomként, a néptánc együttes 15 tagjának adatott meg a Magyarországra utazás lehetősége, illetve hogy részt vehessünk a Szent István-napi ünnepségen 2013. augusztus 20-án. A csoport tagjai a meghatottságból alig ocsúdtak fel, amikor már meg is érkeztek a névre szóló jegyek; hihetetlen dolog volt ez mindannyiunk számára.

Az út alkalmával nyílt először lehetőségünk arra, hogy Magyarországon táncolhassunk; mindez olyan volt számunkra, mint egy álom. Sok olyan helyet megismerhettünk, amiket addig csak fényképeken vagy videókon láthattunk. Valóban egy nagy álom teljesült, de ezt követően személyesen is úgy döntöttem, hogy vissza fogok térni Magyarországra, csak sokkal jobban felkészülve, mind a kulturális és nyelvi ismereteket, mind a táncot illetően. Minden olyan nehéznek tűnt, egészen 2016-ig. Ekkor először tudtunk részt venni a Dél-amerikai Magyar Néptánc találkozón, amit abban az évben Uruguayban rendeztek.

Köztudott, hogy nagyon sokba kerül az utazás, de sok segítséget kaptunk a Buenos Aires-i csoporttól (a ruházatra vonatkozóan ötleteket és magyarázatokat kaptunk, ezek egy részét kölcsönözték számunkra, és végre megvalósulhatott az álmunk, hogy egy színpadon léphessünk fel egy ilyen neves néptáncegyüttessel). A táncatalálkozót szervező házigazdák is sokat segítettek; voltak, akik mindent megtettek annak érdekében, hogy sikerüljön megvalósítani az utat, amire végül ténylegesen sor is került.

Ez a néptáncatalkozó személy szerint nagyon gazdagító volt számomra, mivel olyan volt, mintha Magyarországon lett volna: ez volt az első alkalom, amikor élő zenére táncoltunk, nagyon jó és elismert táncosok tanácsait követhettük (egy érdekes emlék: akkor még nem tudtuk a táncok helyes nevét, a saját magunk módján neveztük az egyes tánc típusokat, aszerint, ahogy gyakorlás közben egyszerű neveket adtunk nekik, de Uruguayban időt és fáradságot nem sajnálva elmondták nekünk a táncok megnevezését, megtanították, hogy az egyes táncok hány részből állnak, hogy az elnevezéseket hogyan kell kiejteni, és sok mást is tanultunk, például a ruhákkal kapcsolatban). Emlékszem, a találkozó során egy alkalommal három személlyel beszélgettem, akiknek bölcs tanácsai meggyőztek a néptánc művészet jellegéről. Azt mondták nekem, hogy „amikor táncolni tanulsz, hallgasd meg a zenét fejhallgatóval, és képzelj el, hogy táncolsz és rájössz, hogy ugyanaz a zene mondja el neked, mit kell csinálni, hogyan, milyen sebességgel és minden más szükséges dolgot meg fogsz érteni” – és hallgattam rájuk. Ez valóban nagyon megkönnyíti a tánc felismerését: annak tudását, hogy a zene ritmusának megfelelően táncolok-e, illetve hogy az adott zenére párban vagy egyedül lehet-e táncolni. Úgy gondolom, ennek az útnak köszönhetően sokkal képzetesebb táncossá váltam (természetesen még sokat kell tanulnom és fejlődnöm, de úgy értem, hogy a néptáncatalkozó előtti ismereteimhez képest mennyi tapasztalattal tértem vissza).

Ezt követően a Liliom Néptáncegyüttes számára sok ajtó nyílt ki mind Argentínában, Dél-Amerikában, mind pedig Magyarországon. 2017. áprilisban, a Rákóczi Szövetség által szervezett „Diaszpóra Program” résztvevőjeként visszatérhettem Magyarországra.

Egy hónap alatt rengeteget tanultam: megismertem Erdélyt (utamról visszatérve tudatosult bennem, hogy eljutottam arra a településre, ahonnan nagyanyám származott, Székelykeresztúrra), megcsodálhattam a Felvidék több régióját, Budapest nagy részét és eljuthattam Kiscsöszre (Veszprém megye), ahol megismerkedtünk a húsvéhoz kapcsolódó magyar népszokásokkal. Az út egyedülálló kulturális ismeretszerzési lehetőség volt, ami nagymértékben gazdagított bennünket. Mintha ez még mind nem lett volna elég, abban a megtiszteltetésben volt részünk, hogy Buenos Aires, Uruguay és Brazília néptáncegyütteseivel felléphettünk a „Táncháztalálkozó” színpadán.

2018-ban második alkalommal vettünk részt a Dél-amerikai Magyar NéptáncTalálkozón, amelynek ezúttal Argentína volt a házigazdája. Személy szerint egy másik nagyon fontos pillanat érkezett el ezzel számomra: mivel már sokkal felkészültebb voltam, mint az előző találkozón, sokkal hatékonyabban tudtam folytatni a magyar kultúra megismerését. Rengeteg hozadéka volt a találkozásnak; együtt léphettem fel a Buenos Aires-i és az uruguayi együttesekkel. Már azt hittem, több csoda abban az évben nem fog érni, de a Rákóczi Szövetségnek köszönhetően, decemberben visszatérhettünk Magyarországra. Ezúttal az út középpontjában nem a néptánc állt; múzeumokat látogattunk és megismerhettük Budapest nevezetességeit. A program után még néhány napot töltöttünk Magyarországon, és meglátogattunk sok olyan barátot, akikkel mindennél szorosabban a néptánc szeretete köt össze.

Befejezésül azt szeretném mondani, hogy megígértem, ismét vissza fogok térni magyar földre, és szem előtt tartom inspirációként ezt a mottót: „Ha nem tudjuk, honnan származunk, nem tudjuk, hová megyünk”.

Tudom, honnan származom, és nagyon büszke vagyok rá, hogy tudom, hová szeretnék eljutni és merre tartok. Céлом a magyar kultúra sok éven keresztül való életben tartása mellett, hogy egyszer elmondjam azoknak a férfiaknak és nőknek, akik a háború miatt elhagyni kényszerültek hazájukat, hogy áldozatuk, erőfeszítéseik és szenvedésük nem volt hiábavaló. Ez a mi szerény gesztusunk; jelképesen hazavinni őket szülőföldjükre. Tisztelettel adózunk előttük.

KNAPECZ KATA ÉS TÓTH ANDRÁS

XV. DÉL-AMERIKAI MAGYAR NÉPTÁNC TALÁLKOZÓ

*„A Fesztivál az egy olyan dolog, hogy minden
nap várod, hogy jöjjön a következő!”*

Dél-Amerika magyar néptáncos közösségének legfontosabb eseménye a kétévente megrendezésre kerülő Dél-amerikai Magyar Néptánc Találkozó. Az idei évben volt a 15. alkalom, amit rendhagyó módon, online tartottunk meg.

Az első találkozó 1986-ban volt Argentínában, Buenos Airesben. Ezt követően a szervezés forgórendszerben, a résztvevő országok között történt: Argentína, Brazília és Uruguay, illetve egyik évben Venezuela vállalta magára ezt a feladatot. Idén Brazília volt a főszervező, de mindegyik ország táncsoportjai aktívan részt vettek a szervezésben, lebonyolításban.

Az [idei online találkozó](#)n a virtuális együttlét mellett az elmúlt 14 alkalom összefoglalására is adatott lehetőség. Táncosok mesélték el legkedvesebb emlékeiket a találkozókról, elmondták, miért szeretik ezeket az alkalmakat. Íme néhány igazán szívből jövő, megindító vallomás:

„Amíg szól a zene, addig táncolunk, és amíg táncolunk, addig hallgatnak az ágyúk.” Nekünk magyaroknak a magyar néptánc sokkal többet jelent ennél: gyökeret jelent, hovatartozást, összekötő elemet. A magyar néptánc egy varázsszöveg, ami azokat is összeköti, akik már nem beszélnek magyarul. Amikor megszólal a zene és elkezdünk táncolni, akkor ugyanúgy táncolunk, mint az, aki ott él egy kis faluban valahol a Kárpát-medencében, vagy Budapesten vagy Ausztráliában vagy Észak-Amerikában vagy Dél-Amerikában. Akkor együtt lépünk, együtt izzadunk, együtt érzünk. Akkor megértjük egymást, akkor mind magyarok vagyunk, összetartozunk. És ez az összetartozás az, amit érzünk, amikor egy fesztiválon részt veszünk. Csodálatos, felejtethetetlen élményeket hozott nekem.”

„Először 1995-ben voltam a Fesztiválon, akkor olyan 11-12 éves lehettem, és engem nagyon meghatott, illetve nagy nyomot hagyott bennem az a fesztivál. Néző voltam, csak ültem ott a színházban, és az az energia, ami ott volt... ott voltak a Regösök, a Tündérkert, a Pántlika, a Zrínyi, és ezeknek a csoportoknak olyan energiájuk volt, hogy megfertőztek ezzel a szépséggel, a néptáncsal. Azóta a szívem magyar ritmusra dobog, és nem tudom abbahagyni, ez az életem egy nagyobb része (...) nagyon örülök, hogy egyre többen vagyunk, és hogy egyre több hidat építünk. Hajrá Dél-Amerika, hajrá néptáncmozgalom!”

„Szerintem a néptánc találkozók a legfontosabb esemény Dél-Amerikában, mert össze tudja kapcsolni az összes dél-amerikai táncost. Megmutathatjuk a munkánkat egymásnak. A szimpóziumon egy nagyon szép hetet tölthetünk együtt, sokat tanulhatunk, de ezen kívül jól érezzük magunkat, beszélgetünk és élvezzük, hogy a barátinkkal lehetünk. A legfontosabb, hogy ezáltal tudjuk felépíteni és megerősíteni a közösségünket, és ezt az érzést, ami bennünk van, amikor táncolunk.”

„A Fesztivál az egy olyan dolog, hogy minden nap várod, hogy jöjjön a következő!”

„Számomra a Dél-amerikai Néptánc találkozók a táncos közösség csúcspontjai. Mikor először vehettem részt, megnyílt egy teljesen új világ: a magyarság, a tánc, a jókedv, a pozitív energia és a közösség mind összefonódva egy csodálatos, és művészi kavalkádba. Nem akartam hazajönni a fesztiválról, úgy, ahogy a néptánc táborok egyikéből sem azóta.”

„Amikor megérkeztünk a szimpózium helyére, már este volt, és a folyópartra mentünk, és ott találtunk mindenkit együtt. Ahogy ott söröztünk a hold és a csillagok alatt, éreztem, hogy a lehető legjobb helyen vagyok... dél-amerikai barátaimmal.”

„A legszebb pillanat az maga a találkozás, a nulladik napon, amikor valamelyik ország Magyar Otthonában végre ölelhetjük egymást, a barátainkat, akiket két éve nem láttunk.”

„Az első fesztivált 7 évesen néztem meg, de világosan emlékszem rá, és arra is, hogy azután már nagyon vártam, hogy én is részt vehessek benne.”

„Nekem a fesztivál és a szimpózium azt jelenti, hogy napi 2 óra alvás és 22 óra tánc, mulatság, éneklés és vidámság. Ilyen jó hangulatot teremt a néptánc, ami összeköt minket, és a kapcsolatainkat is megerősíti.”

„Ez a legfontosabb, hogy egymásnak tapsolunk és örülünk, függetlenül attól, hogy a színpadon, vagy a nézőtérten vagyunk. Egymással találkozunk, az egész, mintha egy családi rendezvény lenne.”

„Hihetetlen öröm látni, hogy fesztiválról fesztiválra egyre többen vagyunk, és nőnek, fejlődnek a csoportok, és új együtteseket ismerhetünk meg a különböző dél-amerikai országokból és városokból. Mindenki emlékszik arra a pillanatra, amikor a függöny lemegy az utolsó finálé után és átöleljük egymást, nevetünk és örülünk, mert tudjuk, hogy az egy jó fesztivál volt.”

„Ez a megmaradás egyik nagy eszköze volt, és lesz is mindig.”

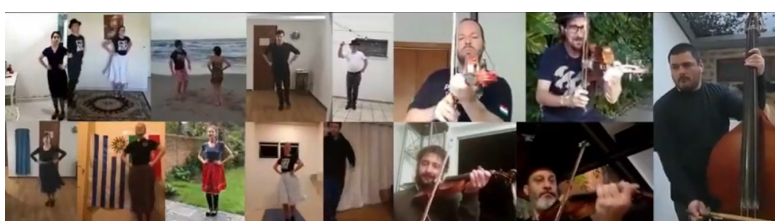
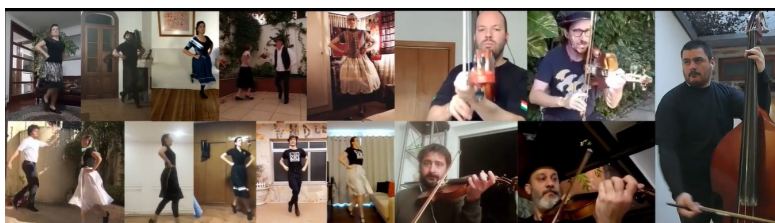
Régi fotók és plakátok segítségével visszautaztunk az időben, és újra átélhettük az elmúlt évek találkozóinak legjobb pillanatait. Természetesen a táncos és zenész mesterek videóüzenetei sem hiányozhattak, amik sokak szemébe könnyeket csaltak. A másfél órás „műsor”, mint minden találkozó, a fináléval (Grand Finale) zárult, amit a dél-amerikai táncegyüttesek beküldött táncos videóiból állítottak össze a szervezők. Szívet melengető érzés volt, ahogy a sok résztvevő, kicsik és nagyok, együtt mozogtak az „élő” zenére.

A találkozó ezután a Zoom-on folytatódott, ahol játékos keretek között döbbenhettünk rá, milyen nagyszabású is ez az egész eseménysorozat.

Az elmúlt 14 találkozón 2 kontinens 11 országából 35 tánccsoport vett részt, ahol közel 1000 táncos több mint 450 koreográfiát mutatott be.

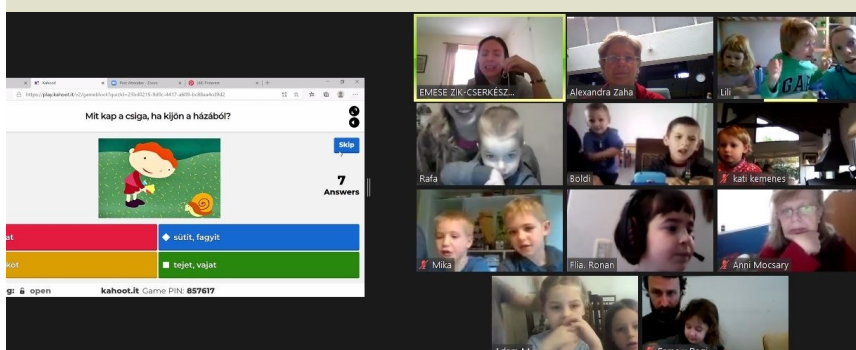
Az együttesek a leggyakrabban (42-szer!) a Dunántúlról választottak táncokat, amik között a rábaközi, a somogyi és a sárközi táncok is szerepeltek. A 2-3 napos találkozókat 1 hetes tánc tábor is követte, ahol az évek során már 27 mester tanított.

Nekünk ez a találkozó volt az első, amin részt vettünk. A szokatlansága ellenére azonban így is nagyon különleges esemény volt. Ismét rácsodálkoztunk, hogy milyen nagy, aktív néptáncos közösség van és működik a tengeren túl, több ezer kilométerre Magyarországtól. Szívből örülünk, hogy részesei lehettünk ennek a rendkívül értékes alkalomnak.

RÖVID HÍREK

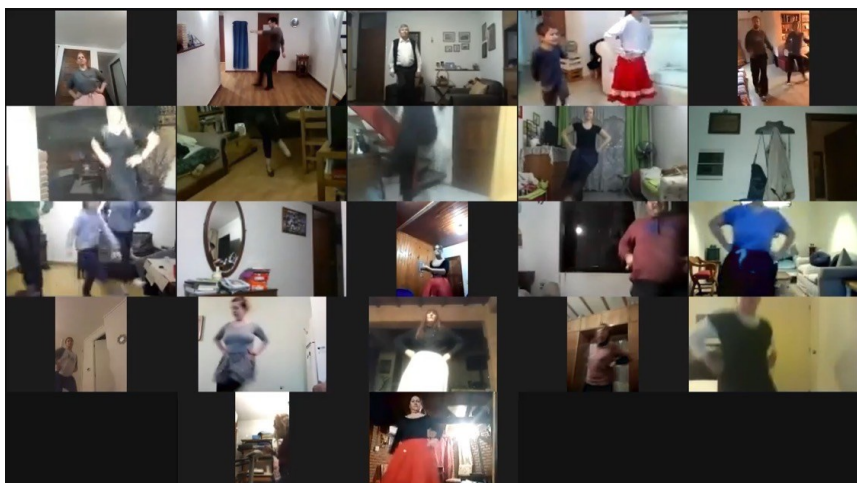
A ZIK óvodában már túl vagyunk a 20. online óvodai foglalkozáson. Ezt megünnepeelve rendhagyó alkalmat tartottunk. A gyerekek szüleikkel, testvéreikkel egy csapatot alkotva OVI KVÍZ keretében játszhattak egy jót. A kérdések mind valamelyik közösen tanult énekre, mondókára, mesére irányultak. Szinte alig volt olyan kérdés, mely gondot okozott volna a kicsiknek. A gyorsaság is döntött. A Demes család végzett az első helyen, szorosan utánuk Ronanék állhattak a dobogó második fokára. Harmadik helyen Kerekesék végeztek. A dobogóról éppen lecsúsztak Mallaték, és az Echeverria testvérpár. Biztosan nem ez volt az utolsó kvíz délelőttünk!

Néhány hete már minden szerdán megtartjuk a fiatalokkal a Beszélgetésünk1jót. Mindig egy adott téma kivesézésével kezdjük az alkalmakat: *“Mama hotel”; “Hol képzelem el az életem?”; “Férfi-női szerepek a háztartásban”*... aztán szabadon folyik a szó MAGYARUL! másfél-két órán át. Ajándék, amikor jó társaságban az élet nagy dolgairól folytathatunk eszmecserét értelmes fiatalokkal! *Új arcokat is szívesen látunk!*

RÖVID HÍREK

Knapecz Kata és Tóth András, noha a buenos aires-i magyar közösség, és táncegyüttesek szolgálatába rendelt ösztöndíjasok, mentorukkal egyeztetve tervezték, hogy Argentína más városaiban működő magyar néptáncegyütteseit is meglátogatják. Eljött az ideje annak, hogy feladják ezt az elképzelésüket, és online történjenek meg a várt találkozások. Így is lelkesen vesznek részt az óráikon Du Graty (Liliom), Mendoza, Córdoba, Bariloche, Misiones, és Chile (Duna Táncegyüttes) táncra éhes közösségei. A Szent László Iskola táncos lábú gyerekeit pedig már egy életre elbűvölték a magyar ritmussal.

VÁGÁSI-KOVÁCS ANNA
AUGUSZTUS 20-ÁRA
KÉSZÜLÜNK A GYEREKEKKEL

A rajzok elkészültek, ugyanakkor a nagy verstanulás még zajlik. Mind a **Zrínyi Ifjúsági Kör** magyarul beszélő, mind a **Szent László Iskola** magyarul tanuló diákjai vállalkoztak egy-egy vers megtanulására, kamera előtt való elmondására. Pillanatnyilag ez jelentheti számunkra a nemzeti ünnep méltó, közös megünneplésének lehetőségét. Izgatottak, és nagyon sokat készülnek. Tartsanak velünk augusztus 20-án 20:00 órakor. Ünnepeljünk együtt!

Juhász Raik Federico

Touson Ivana

Juhász Raik Nicolas

Valentín Irina

Juhász Victoria

Kányádi Sándor: Nagyanyó-kenyér

Búzát vittem a malomba,
hej, de régen volt,
amikor még a Küküllőn
malom duruzsolt.

Megőröltem a búzámat,
lisztje, mint a hó,
Örült neki a ház népe,
kivált nagyanyó.

Sütött is az új búzából
olyan kenyeret,
illatára odagyűltek
mind a gyerekek.

Azóta is azt kívánom:
legyen a világ
olyan, mint a búza közt
a kék búzavirág.

Mindenkinek jusson bőven
illatos-fehér,
ropogósra sültött, foszlós
nagyanyó-kenyér!

KNAPECZ KATA ÉS TÓTH ANDRÁS

AUGUSZTUSI NÉPSZOKÁSOK

AUGUSZTUS 15. NAGYBOLDOGASSZONY NAPJA

Augusztus 15-e Mária mennybevitelének, Nagyboldogasszony napja, egyben Magyarország Mária oltalmába ajánlásának ünnepe. A legendák szerint Szent István király nevezte Boldogasszony országának Magyarországot, de a krónikák ezt Szent Gellért püspök érdemének tartják. Az Árpád-korban mindenestere Szűz Mária lett a magyarok legfőbb oltalma, a koronázó templomok, a főpapi székesegyházak, számtalan monostor, búcsújáró hely és kisebb templom az ő égíse alatt állottak.

Ezt a tiszteletet mutatja a Boldogasszony Anyánk egyházi népénekünk is:

„Boldogasszony Anyánk, régi nagy Pátrónánk!

Nagy ínségben lévén, így szólít meg hazánk :

Magyarországról,

Édes hazánkról,

Ne felejtkezzél el

Szegény magyarokról!” (részlet)

A moldvai magyarok ezen a napon mindenféle virágokat, gyógynövényeket szenteltettek, amiket később gyógyításhoz is használtak. Ezekkel a füvekkel füstölték meg a betegeket, de a vihar elűzéséhez, a mennydörgés ellen is ezeket égették.

A Mura-vidéken ezen a napon tilos volt sütni és a kemencében tüzet rakni, mert attól féltek, hogy akkor a tűz kitörne a kemencéből.

Nagyboldogasszony napja sokfelé búcsúnap: szentmisét tartanak a falvak templomában vagy búcsújáró helyein, és gyakran több napos mulatsággal, tánccal ünnepelnek a fiatalok. *(Forrás: Jankovics Marcell: Jelkép-kalendárium; Bálint Sándor: Ünnepi kalendárium; Magyar Néprajz)*

Mátraverebély-Szentkút Nemzeti Kegyhely, 2019. MTI/Komka Péter

SZÓKINCSFEJLESZTŐ TÖRTÉNETSZÖVÉS SZINONIMÁKKAL

Terítéken a KICSI szavunk

Ronan Priscila

Lektorálta: Vágási-Kovács Anna

Tökmag és Mütyűr édes kicsi kalandja

Volt egyszer egy fiú, aki olyan **icipici** volt, hogy a **piciny** anyukájától a **kis** édes **Tökmag** nevet kapta. Volt egy **irinyó-pirinyó** háza. Abban a **piciny** házban lakott az **aprócska** kutyájával, akit **Mütyűr**nek hívtak.

Olyan **picikék** voltak, hogy egy **csekély** étel is alig fért a **csöpp** pocakjukba.

Az **emberpalánta** nagyon szerette a **pöttöm** kutyáját, ezért minden reggel egy **leheletnyi** pusztit adott a **csöpp** pisze orrára.

Boldogságban teltek a napjaik, **aprócska** gondjaik sem voltak, amikor egy napon, ahogy szokásos **kis** sétájutra indultak a közeli, **parányi** faluba, szembejött velük egy **iciri-piririnek** nem nevezhető óriás, és **hangyányit** sem habozva, bekapta a **lurkót**.

Amikor **pindurka** fejcskéjében megfordult a gondolat, hogy **fikarcnyi** reménye sincsen folytatnia eddigi, **nyúlfarknyi** életét, az **aprócska** kutya a **parányi** fogaival megharapta az óriást.

A harapástól nem **jelentéktelen** fájdalmat érezve, egy nagyot ordított az óriás. Így a tátva maradt száján át ki tudott mászni a **kisfiú**. Minden **apró** idegszálával a menekülésre koncentrált, majd **aprócska** lábacskaival leugrott a földre, a **tapalatnyi** pázsitra. Megpillantva **Mütyűrt**, már egy **hangyányit** sem félt. A **csepp** kutya is nagyon megörült.

Azonban az óriás **csöppet** sem hagyta annyiban, elkezdte kergetni őket, a **kicsiny** úton. A **csöppség** felpattant az **apró** kutyára. A kutyus egy **árnyalatnyit** gyorsabbnak bizonyult, így az óriás egy **leheletnyit** lemaradt. Végül nem tudta őket utólélni.

Amikor megérkeztek a **liliputi** mohazöld házukba, **aprócska** pocakjuk nagyot korgott. Mivel egy **kicsivel** már el is múlt az uzsonnaidő, magukhoz vettek **némi** harapnivalót, és ittak egy **kortynyi** tejeskávét. Egy **csipet** cukorral és egy **csöpp** tejjel, mert **Tökmag** így szereti. A hajszában elfáradt **csöppség** belebújt **falatnyi** pizsamájába, hogy szundítson egy **csöppet** **miniatűr** ágyában. **Piciny** háza nyugalmaiban már egy **szemernyi**t sem félt. Abban a tudatban, hogy **parányi** kutyusa boldogan őrzi álmát, vékony, **pici** ajkán **csöpp** mosollyal hunyta le **kicsi** szemét, hogy álomországban újabb **piciny** csodákat éljen át **pirinyó** kutyusával.

HOGY SZÜLETETT AZ ALKOTÁS? Rendelkezésünkre álltak a KICSI melléknév szinonimái ahhoz, hogy egy történetet inspiráljanak. Természetesen a történetészövéshez tudni kell, hogy milyen kontextusban használjuk az adott szót. Játszva tanultunk Priscivel! Fantáziája szüleményét csodás rajzzal illusztrálta.

A történetet még lehet fokozni. Mi az alábbi szinonimák közül válogattunk.

KICSI

csekély, minimális, kevés, kismértékű, elenyésző, fikarcnyi, csepp, csöpp, némi, maroknyi, parányi, kis, nyúlfarknyi, csipet, csipetnyi, pici, árnyalatnyi, apró, leheletnyi, szemernyi, hangyányi, ici-pici, pirinyó, iciri-piciri, falatnyi, potom, aprónyi, apró, jelentéktelen, pindurka, pindúr, miniatűr, picike, picurka, pinduri, kicsiny, csöppnyi, aprócska, műtyúr, kicsinyke, borsszemnyi, pincuri, liliputi, tökmag, töpörödött, mini, piciny, pöttöm, pici, töpörtyű, apróság, lurkó, csöppség, emberpalánta, tökmag, pici

KARANTÉN PERCEK

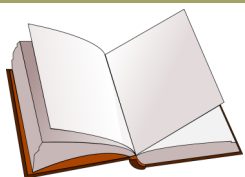
Magyarra fel! 6.

5x5 perc játék
a szavakkal

Melyik állatra ismersz rá?

- ♦ Hegyekben mekegve legelget.
- ♦ Meleg helyen telet szenderegve.
- ♦ Egerekre lesve tejet lefetyelget.
- ♦ Estelente neked brekeg.
- ♦ Esze cseles, teste veres.

KÉPREJTVÉNY *FEJTSD MEG A SZAVAKAT!*

Ű = Á
R

IG
Á

RÍMELŐ KERESZTNEVEK

ASZTALON AZ ÉTEL, GYERE EGYÉL _____!

TELE VAN A KANNA, VIHETED MÁR _____!

INTEGESSÜNK HALIHÓ, VEGYEN ÉSZRE _____!

ITT RÖPÜL EGY DENEVÉR, NE FÉLJ TŐLE _____!

AZ EBÉD MA RÁNTOTT HUSI, JÓ ÉTVÁGGYAL ESZI _____!

ELEMÉR / ZSUZSI / ANIKÓ / ANNA / PÉTER

ÖSSZETETT SZAVAK *ahogy még nem gondoltál rájuk... KITALÁLOD? Alkoss hasonlót!*

TASZÍT + KENHETŐ TEJTERMÉK

ÜT + KUTYA "ÉKEZETTEL"

HÍM JUH + ÉRTÉK

TE ÉS ÉN + RÖVID TAGADÓSZÓ

A VÍZ TESZI 100 FOKON + FÖLDET TÚR

NEM VEGETÁRIÁNUSOK ESZIK + HIBÁZIK

DEHOGY + FELESLEGES KACAT

SZESZESITAL + A LEGMÉLYEBB SZOLMIZÁCIÓS HANG

VISEL + RÉGI

MÁZOLD + E/3. SZEMÉLYES NÉVMÁS

Megfejtések: 1) KECSKE, MEDVE, MACSKA, BÉKA, RÓKA; 2) KÖNYVTÁR, KARDIGÁN
4) TOLVAJ, VERÉB, KOSÁR, MISE, FORRÁS, HÚSVÉT, ÁLOM, BORDÓ, HORDÓ, KENDŐ

SZÍVÜNKNEK KEDVES RECEPT

FONOTT KALÁCS — IJJAS CSALÁD RECEPTJE
IJJAS DIANA

Ez a fonott kalács recept **a dédnagymamámé**. Ő minden szombaton, cserkészlet után ezzel a finomsággal várta az unokáit, tehát az édesapámat és a nagybácsimat. A friss szeleteket csipkebogyó, vagy baracklekvárral kenték meg. Miután Zsuzsa néni meghalt, nagymamám, Kati készítette a családban. Most otthon, igaz, nem minden szombaton, de legtöbbször apukám vagy én sütjük meg ezt a családi receptet.

Hozzávalók:
400 g liszt
100 g cukor
170 g langyos tej
3 tojás sárgája
55 g olvasztott vaj
25 g élesztő
Fél reszelt citromhéj
Egy kis vanília aroma
1 tojás a kenéshez

1. Az élesztőt egy kevés tejjel feloldjuk, és félretesszük kb. 10 percre.
2. A lisztet a cukorral, a citrommal és a vaníliával összekeverjük.
3. Ebbe a keverékbe beletesszük a tejet, a vajat, a 3 tojás sárgáját, és a feloldott élesztőt. Szépen összegyúrjuk, és kb. fél óráig kelesztjük.
4. A tésztából copfot fonunk, és megint, legalább fél óráig már a tepsiben kelesztjük.
5. A süttőt 180 fokra előmelegítjük, és közben a copfot tojással megkenjük.
6. Betesszük a sütőbe, és addig sütjük, amíg megbarnul. (kb. 20-25 perc)

KATA & ANDRÁS KONYHÁJA

AMIKOR AZ ŐSZTÖNDÍJAS
HAZAI ÍZEKRE VÁGYIK

MOUSSE TORTA

Ezt a receptet a **gimnáziumi osztályfőnökömtől tanultam**, aki minden fontosabb ünnepségre elkészítette ezt a finomságot. Mindig nagyon vártuk az újabb alkalmat, hogy ehessünk belőle, de gyorsnak kellett lennünk, mert általában hamar elfogyott ez a sütemény. A receptet aztán ballagásunkra meg is kaptuk, amit azóta én is többször megsütöttem, hasonló sikerrel.

Hozzávalók:
20 dkg étcsokoládé
15 dkg vaj
4 tojás
10 dkg cukor
10 dkg liszt
csipet só

A 4 tojás fehérjéjét egy csipet sóval kemény habbá verjük, félretesszük. A csokoládét gőz fölött felolvasztjuk, majd belekeverjük a vajat. Egyenként hozzáadjuk a tojássárgákat, majd a cukrot és a lisztet is. Végül összekeverjük a tojásfehérjével. Kivajazott tepsiben 130-140°C -on kb. 20 percig sütjük. (A közepe puha, krémes marad, de nem kell megijedni, ilyennek kell lennie.) Jó étvágyat!

FILMAJÁNLÓ

MAGYAR FILMEK

JÁNOS VITÉZ

rendező: Jankovics Marcell, alapmű - Petőfi Sándor: János vitéz

- *Egy kattintással online elérhető, megtekinthető.*

magyar animációs film, 1973./2018.

„Miközben Kukorica Jancsi kedvesét öleli a folyóparton, az őrzésére bízott nyáj szétszéled. Jancsinak ezért bujdosnia kell és sok nehéz kalandban, számtalan viszontagságban van része. Segít Franciaországból kiűzni a törököt, s mikor meggazdagodva hazatérhet, szép kedvesének, Iluskának csak sírhantját találja. Bánatában újra **vándorlásra adja magát, s így jut el a mesék birodalmába, ahol megtalálja végre Iluskáját.**”

A PÁL UTCAI FIÚK

rendező: Fábri Zoltán, alapmű - Molnár Ferenc: A Pál utcai fiúk, 12+

- *Egy kattintással online elérhető, megtekinthető.*

magyar-amerikai ifjúsági film, 1968.

„A történet Budapesten játszódik 1902 áprilisában. **A Pál utcai grundon délutánonként játszó fiúk** megtudják, hogy fűvészkertben tanyázó vörösingések, vezérükkel, Áts Ferivel arra készülnek, hogy az ő grundjukat elfoglalják, mert nekik is szükségük van labdaterületre. A támadásra való felkészülés során Boka Jánost kapitánnyá választják, mindenki tisztí rangot kap, egyedül a vékony, szőke Nemecek Ernő marad továbbra is közlegény. Mivel Geréb Dezső is pályázott a vezéri szerepre, azonban a szavazás során alulmaradt, ezért bosszúból a vörösingéseket segíti...”

SECCIÓN EN ESPAÑOL

“EN BUSCA DEL MAGYARSÁG. LAS EXPERIENCIAS DE UNA CIGÜEÑA ARGENTINO-HÚNGARA”

25 de julio de 2020

- Gracias a Susana Benedek por su contribución a este artículo. -

„Fue un orgullo para la Federación de Húngaros de la Argentina invitar al ex embajador Maximiliano Gregorio Cernadas, y más aún que la misma fuera aceptada y llevada a cabo el 25 de julio de 2020.

Disfrutamos de una exposición sumamente cálida, interesante y de alto nivel cultural. Admiramos la intensa entrega con la que trabajó en Hungría esos cuatro años (2016-2020) y el apoyo firme e incondicional de su esposa, la escritora **Cecilia Scalisi** para concretar todas sus iniciativas. Agradecemos la apertura y generosidad con la que recibió, orientó y ayudó a todos los argentinos-húngaros que se acercaron a la embajada de Argentina en Hungría. La sala de Zoom fue excedida por la cantidad de asistentes y fueron numerosos los comentarios de agradecimiento y satisfacción que llegaron una vez finalizada la charla. Queda abierta la posibilidad brindada por el Sr. Embajador para enfocar próximamente otro tema.

Expresamos nuestro gran y sincero agradecimiento.

arq. Isabel Ana Redl
presidente FEHRA

MAXIMILIANO GREGORIO-CERNADAS
El ex embajador de Argentina acreditado
en Hungría

*“EN BUSCA DEL MAGYARSÁG. LAS
EXPERIENCIAS DE UNA CIGÜEÑA
ARGENTINO-HÚNGARA”*

*Síntesis de la charla por Zoom organizada por
la Federación de Entidades Húngaras en la
República Argentina (FEHRA)
(Sábado 25 de julio de 2020, 19 hs.)*

Jo estet kivánok, Kedves barátaim, Üdvözljük!

Sajnos csak edge kicsit beszelek magyarul, continuaré en castellano.

Agradezco a las autoridades de la FEHRA por esta estupenda oportunidad.

Me referiré a Hungría (no a concurrencias sobre Croacia, Bosnia y Herzegovina).

Escogí a Hungría como destino diplomático por liderazgo en Europa Central y su cercanía a mis tres especialidades: tecnología, cultura y espacio influencia germana.

Coincidencia estratégica **lineamientos** Gobiernos Argentina y Hungría: reinserción mundial (“Apertura al mundo”/“Apertura al sur”) y expansión comercio/inversiones.

Desafíos: 4 años sin embajador (falta representatividad y reciprocidad); falta visibilidad y presencia Embajada; necesidad optimizar recursos decrecientes; conocimiento mutuo impreciso; “burbuja diplomática”; escasa visibilidad Argentina.

Activos disponibles: 1º) Mentalidades afines. 2º) Vasta tradición migraciones y presencias conspicuas. Dos tesoros que constituyen bendición gozan pocos países.

Síntesis **principales logros mi gestión**, que contaron con la invaluable ayuda de mi esposa y equipo Embajada argentina, de los cuales estoy muy satisfecho y orgulloso:

1º) Con mi acreditación **devolvimos jerarquía y representatividad a la Embajada.**

2°) Con la **mudanza la Residencia de la Embajada** al Palacio Tildy (Av. Andrásy) se ganó en presencia, visibilidad, representatividad, ubicación, espacios y ahorro.

3°) **Optimizamos recursos decrecientes** (polít.austeridad Gob.Arg.), uniendo fuerte reducción gastos (felicitaciones Canciller) c/aumento sustancial actividades promoción: se redujo y optimizó personal. Claves mejor relación costo-beneficio: cambio formato actividades (cocktailes por comidas sentados); sólo salones Residencia; catering propio; estrategia “promoción combinada”; reorden personal; dedicación mi esposa y yo; austeridad; obtuvimos apoyo varios importantes sponsors.

4°) Implementamos una “**diplomacia de ida y vuelta**” consistente no sólo en “vender la Argentina en Hungría” sino, también, “vender a Hungría en la Argentina”.

5°) Eludimos “burbuja diplomática” y **nos integramos en sociedad húngara** mediante estrecha cooperación c/Gob. Budapest y colosal tarea *soft diplomacy* mi esposa en Comisiones Cultura y Caridad DSB (*Diplomatic Spouses* Budapest).

6°) Logramos **presencia destacada en medios de comunicación masiva**, y aumentamos significativamente difusión e interconexión con Facebook y Mailing.

7°) Activa “**diplomacia pública**”: Embajada centro reunión único de personalidades Budapest y puertas abiertas; convocamos eventos gran visibilidad vía pública, impacto mediático; “invitados especiales” en variados eventos instituciones húngaras.

8°) Atendimos especialmente a la **transparencia y la responsabilidad como servidores públicos**: Embajada al servicio contribuyente argentino, deber republicano informar toda actividad y transparentando empleo de recursos públicos.

9°) Creamos y aplicamos **política de “promoción combinada”**, esto es, actividades de promoción que se potencian entre sí, brindado imagen más elaborada del país.

10º) Concretamos numerosos **logros en el ámbito comercial:**

- Incorporamos numerosos, importantes y fieles auspiciantes para eventos promoción.
- Concretamos numerosos y exitosos eventos promoción comercial vasta proyección.
- Abrimos varios vínculos coop. tecnológica y concretamos acuerdo coop. espacial.
- Creamos numerosos vínculos entre Embajada e importantes empresarios húngaros.

11º) Concretamos importantes **logros en el ámbito político:**

- Mantuvimos excelente diálogo c/autoridades s/ innumerables cuestiones bilaterales.
- Concretamos histórico acuerdo cooperación B.A.-Budapest e intensa agenda logros.
- Logramos avances en la negociación de varios acuerdos bilaterales nivel nacional.
- Impulsamos la creación de Grupos de Amistad Parlamentaria en ambos países.

12º) Se alcanzaron innumerables y trascendentes **éxitos en materia cultural:**

- Avanzamos acuerdo UBA-ELTE y creación Centros Estudios Argentino-Húngaros.
- Concretamos numerosas actividades y nexos académicos con docentes y estudiantes.
- Ofrecimos textos y exposiciones en varias publicaciones y congresos académicos.
- Promovimos el intercambio de jóvenes becarios a través de Stipendium Hungaricum.
- Creamos calendario activ. arg. "Las Cigüeñas" alcance más de 1.000 beneficiarios.
- Creamos ciclo Hauskonzerte Residencia (50, 2 años), ppal. salón cultural Budapest.
- Trajimos a Budapest por primera vez a María Kodama, la viuda de Borges.
- Revinculamos c/Hungría al gran intelectual argent. nacido Transilvania T. Abraham.
- Concretamos monumento al Cnel. Czetz, 4 m., escultora argentina, 1,5 millón USD.
- Realizamos numerosas otras actividades para preservar memoria Cnel. Juan Czetz.
- Concretamos vasta agenda memoria genio argent.-húng. L. Biro con su hija Mariana.

-Creamos Premio “Biro” para distinguir c/año personalidades relación bilateral.

-Promovimos intensamente la música del gran compositor argent. Alberto Ginastera.

-Creamos “Premio Ginastera” distingue anualmente jóvenes músicos Academia Liszt.

-Mantuvimos fuerte presencia personal principales instituciones musicales Hungría.

-Contribuimos duradera asociación tenor José Cura c/ Orq. Radio Nac. de Hungría.

-Concretamos exitosa y mediática gira músico G. Santaolalla, ganador varios Oscar.

-Promovimos intensamente presencia tango argentino en Budapest, capital del tango.

-Concretamos exitoso desfile/promoción diseño argent. “Sustainable Fashion Week”.

-Participamos y colaboramos con numerosos y prestigiosos festivales cine Hungría.

-Atendimos y promovimos a infinidad de artistas y agentes artísticos argentinos.

-Colaboré intensamente c/artes plásticas, vinculando ArteBA y Budapest Art Market.

-Recibió la Embajada varias donaciones obras de arte, prueba intensa labor cultural.

-Embajador y esposa recibieron c/u del Sec.Cult.Hungría, prestigioso galardón “PRO CULTURA HUNGARICA”, por méritos promoción relaciones culturales bilaterales.

13º) Concretamos varios **importantes eventos de promoción turística**.

14º) Logramos **intensa promoción deporte**, vinculando rol Budapest 2da. capital deportiva Europa con vasta presencia atletas argentinos, esmerada promoción polo argentino, rescate nexos futbolísticos históricos, avances acuerdo bilateral deportes.

15º) Implementamos **avances en materia consular**, mejorando significativamente atención público, estrechando contactos comunidad argentina, ampliando agenda encuentros patrios (25/5, 9/7, Días Soberanía, Bandera, Promesa Lealtad Bandera), firmando Acuerdo Vacaciones y Trabajo, abrió nuevo capítulo intercambio jóvenes.

16°) **Rescatamos y cultivamos estrechos contactos conspicua comunidad argentinos-húngaros**, circulan enriqueciendo dos países, los bauticé “cigüeñas” usando metáfora célebre poeta húngaro Mihály Tompa (*“Neked két hazát adott végzeted”: “Agradece a tu hado que dos patrias te dio”*), instalé Embajada su “nido” en Budapest. Esta tradición es tesoro invaluable para promover relaciones bilaterales. Tengo deuda infinita con ellas por genuina amistad e invalorable ayuda mi gestión.

Epílogo:

-Con familia (esposa, 4 hijos) nos sentimos en casa, integrados, rodeados amigos (despedida: 3 reuniones sucesivas, mismo día, 12 hs, 400 amigos), relación entrañable c/país jamás olvidaremos, parte nuestra, especial con bella Budapest, a mi juicio, la más bella ciudad del mundo desde el punto de vista escenográfico.

-Desde designación como embajador estoy embarcado búsqueda *Magyarság*, mediante lectura historia y literatura húngara. Mi mayor inspiración en tal búsqueda es maravilloso poema Borges –más bello poema dedicado por gran escritor extranjero a lengua húngara-, “Al primer poeta de Hungría”, entre sus versos dice: ***“Las noches y los mares nos apartan,/ las modificaciones seculares,/los climas, los imperios y las sangres,/pero nos une indescifrablemente/el misterioso amor de las palabras (...)”***

-Me alejé sólo físicamente de mi querida Hungría, pero quedo indisolublemente atado a ella. Queridos amigos, considérenme a su disposición para colaborar en todo lo que contribuya al desarrollo de los numerosos vínculos entre nuestros dos países.

-Tengo plena confianza potencial relación, basada en ustedes, comunidad cigüeñas argentino-húngaras que construyen “nidos”. Me considero nueva “cigüeña argentino-húngara”, como ustedes, que creó “nido en Budapest” para regresar a “nido porteño”.

Muchas gracias por su atención.

Queridos Compatriotas:

Nuestro mundo globalizado se caracteriza por las luchas por el cumplimiento de los derechos humanos. En la política internacional, se ha intensificado recientemente una tendencia general contra la identidad, que pone en tela de juicio varias identidades naturales tradicionalmente aceptadas, incluidas las identidades nacionales.

En nuestras sociedades de la Cuenca de los Cárpatos la cuestión de la identidad de los individuos y las comunidades es un tema importante a tener en cuenta. Hungría asume la posición de que la identidad nacional y su forma de vivir son una base indispensable para la diversidad y la unidad de la Unión Europea. Por lo tanto, Hungría y el Foro de Representantes Húngaros de la Cuenca de los Cárpatos están trabajando en la definición del contenido del derecho a la identidad nacional de una manera legal y políticamente interpretable y aceptable a nivel internacional y quieren hacerlo parte de los derechos humanos universales.

Hago un llamado a los húngaros en Argentina para que adopten esta idea y, cuando surja la oportunidad, apoyen este esfuerzo.

Saludos cordiales,

Dr Csaba Gelényi

embajador

DECLARACIÓN PARA PROTEGER LOS DERECHOS DE LA IDENTIDAD NACIONAL

El Foro de los Representantes Húngaros de la Cuenca
de los Cárpatos
como cuerpo político representativo de los
representantes electos de 12 millones de húngaros que
viven en los estados de la región,
en el centenario de los tratados de paz que pusieron fin
a la Primera Guerra Mundial y
el 30° aniversario de los cambios del régimen
democrático en Europa central y oriental
se dirige a la comunidad internacional con el siguiente
pedido:

1. Es un hecho histórico que los tratados de paz que pusieron fin a la Primera Guerra Mundial privaron a los húngaros, que habían vivido en su tierra natal europea durante mil años, de su derecho a la autodeterminación nacional y, como resultado, tres de cada diez personas que hablaban húngaro como su lengua materna, es decir, casi 3,3 millones de húngaros quedaron junto con su tierra natal bajo la jurisdicción de otros estados, donde viven hace un siglo en el marco de formaciones estatales cambiantes y en números decrecientes hasta el día de hoy.
2. Es un hecho estadístico que el número de húngaros no étnicos que viven en el territorio de la actual Hungría, excluida la población de habla alemana, aumentó de 4.935.000 registrados por el censo de 1787 a 8.515.000 según el censo de 1910, mientras que entre 1920 y 2011, el número de húngaros pertenecientes a los países colindantes con Hungría actual disminuyó de un total de 3,278,000 a 2,090,000, según los datos del censo.
3. A pesar de todas las dificultades del siglo XX: los intentos de limpieza étnica contra las comunidades húngaras en la Cuenca de los Cárpatos fuera de Hungría, los esfuerzos de homogeneización étnica y la emigración causados por las dificultades sociales y económicas de la región después de los cambios del régimen democrático en 1990, los húngaros en el extranjero han conservado su identidad nacional, arraigada en su lengua materna, su cultura y su patria, a costa de pérdidas dolorosas, sacrificios y grandes logros.

Por lo tanto, en la Cuenca de los Cárpatos, los húngaros todavía forman una mayoría nacional relativa, y la mayoría de la gente habla húngaro en la región. Este hecho étnico también asigna una responsabilidad especial al estado húngaro y a las fuerzas políticas responsables de Europa con respecto al futuro de la configuración de la Cuenca de los Cárpatos.

4. Durante un siglo, los húngaros que vivían en la Cuenca de los Cárpatos bajo el gobierno de los estados vecinos de Hungría se mantuvieron ciudadanos y comunidades leales y valiosas a su tierra natal y a la nación húngara, siendo al mismo tiempo ciudadanos y comunidades leales y valiosas de los países en los que viven.

A lo largo de las últimas tres décadas, en un período en que la propia Europa no estuvo libre de la aplicación violenta de los intereses étnicos, los húngaros que viven en los países vecinos lucharon por sus derechos de manera consistente, utilizando medios constitucionales y pacíficos.

Los húngaros en los países vecinos han sido firmes partidarios de las aspiraciones e integración euroatlánticas de todos los países de la región, y a través de sus asociaciones políticas están haciendo una contribución indispensable para mantener la estabilidad geopolítica y la paz interétnica de la región. Sin embargo, a lo largo de las últimas tres décadas, las comunidades húngaras se han visto enfrentadas una y otra vez a numerosas formas de discriminación en ciertos países vecinos de Hungría.

La discriminación negativa se manifiesta en la política de desarrollo central y regional, la restitución de las propiedades individuales o colectivas confiscadas durante la época comunista, los derechos educativos, los derechos asociados con el uso de la lengua materna, la participación en la administración del gobierno y los procedimientos judiciales, como así también en el discurso político público. Las autoridades estatales de ciertos países vecinos conscientemente intimidan y humillan a los miembros y líderes de las comunidades húngaras. Del mismo modo, los húngaros en los países vecinos con frecuencia sufren discriminación cuando sus derechos, a pesar de estar establecidos en las leyes y en diversas formas de legislación, se violan en la práctica, y cuando la aplicación real de dicha legislación se ve frustrada.

5. La diversidad nacional puede ser un recurso y no una fuente de amenaza para toda Europa, y para todas las naciones y estados de la región centro-este de Europa. Con este fin, es necesario que todos los estados de la región reconozcan, según el espíritu del artículo 4 del Tratado de la Unión Europea, el derecho a la identidad nacional como un derecho humano fundamental y formulen su contenido político y legal juntos, con el fin de proporcionar una respuesta adecuada a los desafíos del siglo XXI. También deberían aplicar en la práctica este derecho a las comunidades nacionales que viven en mayoría numérica o minoritaria en su país.

6. No es redibujando las fronteras estatales, sino cambiando las políticas estatales, a través de medios legales y políticos que otorgan a las personas el derecho a la identidad nacional de manera tangible y moderna, que se puede incrementar el efecto de preservación de la patria para todos en Europa Central y Oriental, la Cuenca de los Cárpatos incluida. Esta es una condición previa fundamental para la seguridad y la prosperidad de los habitantes de la región.

7. En Europa Central y Oriental, en la Cuenca de los Cárpatos incluida, la garantía a largo plazo de seguridad, estabilidad política y social, desarrollo económico y prosperidad se podría lograr reconociendo el derecho a la identidad nacional de todos los ciudadanos de todos los estados nacionales y sus comunidades, permitiéndoles heredar la lengua materna, la cultura de sus antepasados, la familiaridad con su tierra natal y transmitir todo esto a sus descendientes. La alienación de la lengua materna y la cultura, la atracción erosionada de la tierra natal, así como la emigración forzada de ella, son los peligros más inmediatos que amenazan a cada nación y estado-nación de la región en nuestro mundo globalizado. En nuestro mundo globalizado los peligros más inmediatos que amenazan a cada nación y estado-nación son la alienación de la lengua y cultura materna, así como la pérdida de la familiaridad con la madre patria/con la tierra natal, o sea la emigración forzada.

8. Teniendo en cuenta lo anterior, hacemos un llamamiento a los parlamentos de las naciones soberanas de Europa Central y Oriental, incluidos los de la Cuenca de los Cárpatos, para que apelen conjuntamente a la Organización de las Naciones Unidas y a las organizaciones internacionales europeas para que reconozcan el derecho a la identidad nacional como un derecho humano fundamental.

9. Hacemos un llamamiento a los parlamentos de las naciones soberanas de Europa Central y Oriental, los de la Cuenca de los Cárpatos incluidos, para que consagren en sus constituciones como un derecho fundamental el derecho a la identidad nacional, y también que garanticen este derecho en la práctica a cada comunidad nacional autóctona que viva en el territorio de sus estados. Similar a la solución establecida en la Ley Fundamental de Hungría, además de las comunidades nacionales que constituyen la mayoría, las comunidades nacionales autóctonas en minoría que cumplen ciertos criterios predefinidos también deberían recibir el estatus de constituyente estatal consagrado en la constitución.

10. Teniendo en cuenta a los más de cincuenta millones de personas que pertenecen a comunidades minoritarias autóctonas, y que también pagan sus impuestos y votan en los Estados miembros de la UE, pedimos a la Comisión Europea que inicie la promulgación de legislación vinculante con validez obligatoria de la UE sobre las iniciativas lanzadas por la Unión Federal de Nacionalidades Europeas en 2013 referente a la protección de las minorías nacionales, étnicas y lingüísticas.

11. Hacemos un llamamiento a los ciudadanos de los Estados miembros de la UE para que apoyen la Iniciativa Ciudadana Europea lanzada por el Consejo Nacional Székely, actualmente en proceso, destinada a fortalecer el desarrollo económico y cultural de las regiones europeas.

12. Hacemos un llamamiento a las instituciones de la Unión Europea del Consejo de Europa para que presten su apoyo a las aspiraciones de los parlamentos de aquellos estados europeos que desean hacer del derecho a la identidad nacional un derecho humano universal en el siglo XXI.

Mayo de 2020

Foro de los Representantes Húngaros de la Cuenca de los Cárpatos

.....,	,	,	
País	Nombre de la organización	Nombre del representante	Firma

SUSANA BENEDEK

IDIOMA HÚNGARO EN LA UNIVERSIDAD DE BUENOS AIRES

LOS DESAFÍOS: EL CAMINO HACIA EL ÉXITO

La clave para aprender un idioma es estar motivado y dedicarle tiempo. Así de simple.

Los grandes enemigos son el miedo a cometer errores, el miedo al ridículo, la frustración, la inhibición. Cuando logramos derribar estos enemigos, y entendemos que los errores nos muestran el camino que tenemos que seguir para adquirir este idioma y que hay que animarse, hay que intentarlo una y otra vez, porque de eso se trata, de andar el camino y solamente intentándolo cien veces llegaremos a la meta. La clave es estar motivado. En el caso de mis estudiantes de la UBA, buscar las raíces, recordar a los abuelos, bisabuelos, descubrir la verdadera esencia de tu ser, quién eres, de dónde vienes, es el motor, la motivación más grande que pueden tener. El idioma no son simples palabras, son aromas, sensaciones, música, caricias, abrazos, lágrimas, añoranzas, historias de amor, de guerra, de luchas, de coraje, de orgullo. Aprender el idioma es buscar tu identidad más profunda. Motivación pura.

Y en cuanto al tiempo que le dedicamos, es crucial. Es clave para tener éxito en el aprendizaje. Pero no se trata de sentarse por horas y estudiar. Se trata de 10, 15 minutos diarios, pero con constancia. Siempre les digo a mis estudiantes que se trata de un juego. Juguemos con la lengua, disfrutemos estas instancias. Que sea un contacto diario, breve, variado: un audio, una canción, un pequeño texto, escribir algunas palabras, leer, jugar con las letras, un fragmento de película.

Tampoco importa si no lo entendemos. Es el hecho de tener un contacto, que la música del idioma invada tu cuerpo. Que el texto invada tus ojos, y que tus labios repitan todo en voz alta. Un idioma extranjero es como una fortaleza que debemos atacar desde muchos flancos. Si algo te aburre, déjalo, y haz otra cosa. Para aprender un idioma hay que divertirse, si no, no sirve. Uno absorbe y retiene lo que disfruta. Por eso el desafío del profesor es que el estudiante esté motivado y con ganas de practicar cada día, por lo menos 10 minutos. Y que sepa que lo va a lograr, porque con constancia lo **va a lograr**. Y entonces llegará el éxito.

En el curso hacemos mucho hincapié en la pronunciación. Una pronunciación correcta es fundamental para entablar una comunicación. La pronunciación es la materialización de la lengua oral. Y en definitiva aprendemos una lengua para comunicarnos oralmente, para interactuar con otros en esa lengua, para expresar una necesidad, un sentimiento, lo que nos pasa, lo que queremos. Por lo tanto, es algo fundamental. Por más que sepa 200 palabras en húngaro, pero si las pronuncio mal no me van a entender y habrá una gran sensación de frustración. En cambio, a alguien que apenas domine 50 palabras, pero bien pronunciadas, lo felicitarán y le dirán qué bien que habla.

En español existen pocos sonidos vocales, cinco. En húngaro 14. En el abecedario español hay 27 letras, en el húngaro 44. Esto nos demuestra que hay que trabajar mucho.

Empezamos con masajes faciales, para aflojar los músculos de la cara, bostezamos, abrimos la boca, hacemos muecas, todo con exageración. Trabajamos con un espejo para que el estudiante pueda chequear y verificar si realmente abrió la boca, estiró los labios, adelantó el mentón, dejó caer la pera, frunció los labios o no.

Para lograr que el énfasis esté en la primera sílaba, nos ayudamos con el brazo: brazo levantado y al decir la palabra, lo dejamos caer y así recae la entonación en la primera sílaba. Exageramos todo, leemos y hablamos lento, porque en húngaro cada letra, que representa un sonido, tiene que ser escuchada, no puedo tragarme ni una sola, todas suenan, todas deben ser escuchadas. Y no hay diptongos, por lo tanto cada vocal debe durar el mismo tiempo. Desde el cuello, hasta la punta de la cabeza, cada músculo trabaja intensamente. A veces, al finalizar la clase, me dicen: Profe, me duele la cara. Buen trabajo. ¡Bien hecho! Respondo.

Para los hispanohablantes, ¿cuáles son las dificultades en cuanto a la pronunciación?

- La pronunciación de las 14 vocales. En español apenas movemos la boca porque solamente tenemos 5 vocales. En húngaro tengo que lograr la apertura y la posición justa de la boca y la lengua para que suenen las 14. Hasta que no sale, no avanzamos, porque una vocal mal pronunciada frustra la comunicación o lleva a malentendidos.
- La B y la V: en español las pronunciamos prácticamente iguales, un sonido bilabial, incluso a veces los labios ni se tocan, se rozan. En húngaro es fundamental que al pronunciar la B cerremos bien los labios, y suene casi casi como una P suave. En cambio, para pronunciar la V, debo morder el labio inferior. La V está más cerca de la F. Si no logramos diferenciarlas, y pronunciarlas correctamente, no nos entenderán. Aquí nos ayuda mucho el espejo.
- En húngaro la M final es muy común. Tanto en verbos, conjugación en primera persona de muchos verbos (dolgozom, alszom, eszem, iszom) como la marca del posesivo en los sustantivos (autóm, házam, iskolám, virágom) En español no existe M final en las palabras, sí N final. Y a los hispanohablantes les cuesta mucho pronunciar esa M final.

Por ejemplo csizmám (mi bota) termina sonando “cheeseman”. Uno pensaría que exagero, pero no. Estos errores producen interferencia en la comunicación: autóm es mi auto, autón es encima del auto.

- La letra S. En húngaro suena como la “SH” del inglés. Pronunciarla bien hace que el idioma suene perfecto. Además tenemos muchas palabras que empiezan con SP, ST, SM, o sea S + otra consonante. Esto es difícil para nosotros, los que hablamos español: le añadimos una vocal: E español. En húngaro esa vocal no está, debe desaparecer.
- Hay 4 sonidos palatales: GY, TY, NY, LY. En estos dígrafos, la Y solamente me indica: es un sonido que se produce al rebotar la lengua en el paladar, como la Ñ del español. ¿Dónde tienen la lengua cuando dicen Ñ? En el paladar. Bien: esos cuatro sonidos se logran rebotando la lengua en el paladar. Y la “Y” no es ningún sonido “i”. La más difícil es la **GY**: la de **magyar, Magyarország**. Nos lleva tiempo lograr el sonido correcto, pero siempre lo logramos, lo vamos mejorando, escuchando audios que les mando a los estudiantes, escuchando canciones, repitiendo en voz alta, jugando, riéndonos y aplaudiendo y felicitando cada logro, cada paso, cada esfuerzo y cada sonido bien pronunciado.

A través del aprendizaje de la lengua nos conectamos con la cultura húngara, con la historia de nuestro país, con nuestras historias personales, con lo más íntimo de nuestro ser. Es el maravilloso viaje que nos lleva a descubrir quiénes somos de verdad.

Y jugando y repitiendo y corrigiendo vamos obteniendo nuestros pequeños logros día tras día que festejamos con bombos y platillos, y así nos vamos comunicando, con frases cortas y simples, por ahora, pero firmes, sabiendo que vamos por más. ***Én beszélek magyarul, és te?***

¡Nos vemos la próxima! Sziasztok!

ANNA VÁGÁSI-KOVÁCS

¿Por qué puntualmente húngaro?

Aprender húngaro en tiempo libre

¿Por qué alguien pasa su tiempo libre aprendiendo y mejorando sus habilidades en húngaro?

Le pregunto a uno de mis alumnos en cada edición del boletín...

Con mi alumna, **Angela Balogh** me encuentro todos los sábados en Círculo Juvenil Zrínyi (Zrínyi Ifjúsági Kör). ¡Asiste a las clases con gran dedicación, no se perdió un sábado ni siquiera durante las vacaciones de invierno! Angela está interesada, siempre puedo contar con ella en la clase.

¿Qué motiva a Angela a aprender húngaro?

“Yo es de pequeña escuchaba a mi papa, a mi abuela , a mi tía y a mi tío hablar en húngaro y no los entendía, mi papa me estaba enseñando los colores en húngaro y otras cosas luego se fue a Hungría y ahí me interese mucho mas para aprender húngaro .

Me acuerdo que mi abuela me enseñaba fotos y me hablaba en húngaro , me acuerdo que una vez me enseñó una película , eran los pitufos pero en húngaro y no entendía nada pero me encantaba y también recuerdo que cuando yo era pequeña mi abuela me ayudaba a ponerle nombres y personalidades húngaros a mis peluches y era divertido pensar nombres y personalidades .

También una de las razones de porque quiero aprender húngaro es conocer ese bello país que solo e conocido con historias y fotos, me encantaría ir a Budapest y conocer todo y ver a mi familia.

También me interesa el idioma por que es un idioma distinto y bonito y algo complejo desde mi punto de vista.”

GABRIEL ZILLI
- CORONEL DU GRATY, CHACO -
LILIOM NÉPTÁNCÉGYÜTTES
- TESTIMONIO DE GABRIEL ZILLI -

...Transcurría el año 2004 cuando un grupo de jóvenes con raíces húngaras, decidieron formar un cuerpo de baile folclórico de Hungría, para eso se comunicaron con la coreógrafa Tereza Collazo, solicitando su ayuda para aprender un baile húngaro. Más tarde, en el año 2005, se hace cargo del grupo de baile la sra. Lucia Czombos durante un año, y en el año 2006 la coreógrafa pasó a ser la sra. Natalia Roglich (integrante del Ballet Regös Néptáncégyüttes). Ella viajaba desde Buenos Aires al Chaco una o dos veces al año para enseñar y también para mejorar el vestuario del novel grupo de baile. Durante ese año el matrimonio de Zilli Raul y Botka Margarita fueron los coordinadores del grupo de baile; en ese momento le fue dado el nombre “Liliom” al grupo de baile, haciendo referencia a la Flor de Lis.

El grupo LILIOM era partícipe activo en fiestas tanto en Du Graty como en otros pueblos de la provincia: Fiesta de la Vendimia, Crisol de Razas, Fiestas de las Colectividades), hasta que en el año 2009 desde el grupo Regös Néptáncégyüttes les envían una invitación para participar en la Fiesta Nacional del Inmigrante a realizarse en Oberá, Provincia de Misiones.

LILIOM, a base de esfuerzo y beneficios para generar los recursos necesarios para funcionar, logró afirmarse cada vez más y así convertirse con el tiempo, en el primer grupo de baile húngaro en participar en dicha fiesta popular en Misiones. También fueron acompañados aquella vez por una delegación de la Sociedad Húngara de Villa Ángela; aquello fue un incentivo muy importante para el grupo.

Posteriormente a esto, el número de integrantes del ballet creció, y hubo que subdividir el grupo: Liliom siguió llamándose el grupo mayor (en cantidad de integrantes) y el menor, pasó a llamarse Pamuk Néptáncégyüttes; en referencia al girasol y al algodón, ambos son cultivos agrícolas representativos del Chaco.

En el año 2011, el becario KCSP Zsonda Márk llegó a estos lares (toda una novedad para la Diáspora Chaqueña).

Este joven becario había llegado para conocer a los húngaros chaqueños, enseñar idioma y baile, y gracias a sus gestiones “Duna TV” visitó el Chaco para mostrar la situación de los descendientes húngaros. En el mes de octubre de 2012, una señora ministra del Gabinete del Primer Ministro de Hungría y el Cónsul Húngaro en Buenos Aires visitaron Villa Angela y Cnel. Du Graty [sobre la visita oficial de Zsuzsanna Répás nemzetpolitikai helyettes államtitkár en aquel tiempo entonces y de Attila Kocsis: aquí en la página 2], junto a una delegación de diplomáticos y solicitaron conocer al grupo de baile LILIOM. Al conocerlo y verlo bailar les obsequiaron un viaje -todo pago- para 15 personas (entre bailarines y coordinadores) a Hungría para participar de los festejos de Szent István (Agosto 2013). Fue una experiencia increíble para LILIOM.

Székesfehérvár, 2013.

Ese viaje fue un impulso muy grande para el Ballet Liliom, pero también para la Diáspora Chaqueña, porque demostró que Hungría los tenía en cuenta y no habían sido abandonados.

Posteriormente Márk Zsonda siguió visitando Chaco año tras año, enseñando el idioma húngaro y difundiendo la cultura húngara, pero sobre todo, realizó un gran trabajo para unir a la Diáspora. En el año 2014, gracias a un gran trabajo de la Sociedad Húngara de Villa Angela se logró enviar a siete (7) jóvenes descendientes como becarios de varias ciudades chaqueñas (Villa Angela, Du Graty, San Bernardo, Villa Berthet) viajaron por un año a Hungría, al Instituto Balassi Bálint. Un integrante del ballet Liliom, Katona Mirko, fue uno de los becarios que aplicaron en aquella oportunidad y luego de ese año como becario, se quedó a estudiar y a vivir en Budapest.

Luego de haber realizado aquel maravilloso viaje a Hungría, el grupo empezó a ser reconocido y a crecer artísticamente. En el año 2016 por primera vez participaron del “XIII. Dél-Amerikai Magyar Néptáncfalalkozó” realizado en Montevideo, Uruguay.

Una vez regresados de Uruguay el grupo tenía mucho entusiasmo y predisposición para crecer, es así como en abril de 2017 lograron viajar a Hungría por segunda vez, con algunos integrantes que no habían viajado la primera vez. Aquel viaje se logró gracias al Rákóczi Szövetség. Durante todo un mes ellos pudieron conocer Erdély, Felvidék, Budapest y Kiscsösz, pero lo más relevante de todo aquel viaje fue la participación en el escenario principal del “Táncfalalkozó” junto al ballet Regös Néptáncgyűttes, más los Ballets de Uruguay y Brasil.

Kalotaszeg régió, Ghymes régió, 2017.

Táncfalalkozó, 2017.

Al año siguiente -2018- el Liliom Ballet ya con toda la experiencia ganada y el reconocimiento local, nacional e internacional, participó por segunda vez en el “XIV Dél-Amerikai Magyar Néptáncfalálkozó” realizado en el mítico Teatro El Nacional de la Avenida de Mayo en Buenos Aires, en Argentina.

Posteriormente, en el mes de diciembre de ese año, volvieron a Hungría, gracias nuevamente al Rákóczi Szövetség. Esa vez el viaje fue más para conocer en profundidad la historia húngara.

Durante el año 2019 el Ballet siguió participando en fiestas locales y zonales como de costumbre, y a principios del año 2020, con el arribo del nuevo becario de KCSP, Tibor Martí, proseguimos con aprendizaje-enseñanza del idioma húngaro, cultura e historia en la Diáspora Chaqueña y el ballet Liliom sigue participando de esta oportunidad que se les brinda para crecer en conocimiento y arraigo de las costumbres, la historia y la cultura húngara. A partir de junio de 2020 los miembros de Liliom también participaron en los ensayos de baile compartidos virtualmente por Kata Knapcz y András Tóth, becarios de KCSP (Buenos Aires).

Cabe resaltar que desde 2013, dada la dificultad evidente que significaba para la coreógrafa y directora del Ballet trasladarse periódicamente entre Buenos Aires y Du Graty (1000 km de distancia) el grupo comenzó a realizar sus coreografías a través de varios videos vistos en las redes sociales (principalmente YouTube) y consultando a bailarines de Buenos Aires y Uruguay. Con esa base, también han confeccionado trajes e intercambiado experiencias artísticas.

***Testimonio de Gabriel Zilli, miembro del
grupo Liliom Néptáncgyüttes***

Me llamo Gabriel Zilli. Tengo 26 años. Nací el 28/09/1993. Vivo en Coronel Du Graty-Chaco. Tengo descendencia húngara por parte de mi mamá, mi bisabuelo llegó desde Hungría junto con mi bisabuela.

En el año 2005 me sumé al grupo de baile que se estaba formando en Coronel Du Graty, después de 6 meses dejé porque “me daba vergüenza” decir que bailaba húngaro.

En el año 2006 se hizo cargo del grupo de baile Natalia Roglich (ella pertenecía al grupo Regös Néptáncsyüttes de Buenos Aires y podía venir al Chaco una o dos veces al año solamente) que es prima mía y me hizo entender que no me tenía que dar vergüenza, sino estar orgulloso porque era una forma de homenajear a los húngaros que tuvieron que abandonar su patria por la guerra.

Así fue como volví a bailar y desde entonces soy miembro activo del grupo que se llama Liliom Néptáncsyüttes (por la flor de lis).

Poco a poco me iba interiorizando en el tema cultural, pero al estar lejos de Hungría, y también de Buenos Aires donde había grupo de baile, idioma, etc. se hacía difícil crecer en todos los aspectos (tampoco existía la facilidad de comunicación como ahora), hasta que en 2009 pudimos salir de la provincia y participar de la Fiesta Nacional del Inmigrante que se celebra en Oberá Misiones. Eso me dio mucho ánimo a seguir y ponerme metas mucho mayores, como poder ir a Buenos Aires y compartir escenario con el grupo Regös Néptáncsyüttes.

Ensayábamos más seguido, participábamos tanto de fiestas locales como zonales y provinciales en algunos casos hasta que en el 2012 vino un becario de Hungría, Márk Zsonda. Él venía a hacer trabajos de investigación, como becario del Programa Kőrösi Csoma Sándor (programa recién puesto en marcha por el gobierno de Hungría) pero también a enseñar idioma y baile. Logramos perfeccionar muchas coreografías, como así también empezar a aprender de qué parte de Hungría eran, entre otras cosas.

Luego a fin de octubre llegó un cuerpo de diplomáticos húngaros (ministros, cónsul, personas de la embajada, etc) hacia Villa Ángela (ciudad ubicada a 25 km de Coronel Du Graty). Mi mamá, que era la coordinadora del grupo cuando no estaba la coreógrafa, se dirigió hacia esa ciudad y exhibió unas fotos del grupo de baile y cosas que se realizaban acá. Ellos inmediatamente solicitaron conocer ese lugar, a lo cual se accedió de inmediato. Cuando llegaron había una pareja de baile esperándolos y se les mostró un baile, las instalaciones y la vestimenta que se tenía, la señora ministra ni lo dudó y en recompensa a eso les regaló un viaje para 15 personas a Hungría para participar de la fiesta de Szent István (agosto del 2013). El grupo recién cayó en lo que pasaba cuando llegaron los pasajes con los nombres: fue algo increíble por todo lo explicado anteriormente.

En ese viaje tuvimos la posibilidad de bailar allá y parecía ser un sueño todo eso, conocer muchos lugares que habíamos visto en fotos o videos. Posterior a eso ya era un sueño totalmente cumplido, pero personalmente me propuse volver a Hungría mucho más preparado en la parte cultural, idioma y baile. Todo parecía tan difícil hasta que en el año 2016 pudimos participar por primera vez del Encuentro Sudamericano de Danzas Húngaras que se realizaba en Uruguay ese año. Como ya saben costó muchísimo poder lograr el viaje, pero recibimos mucha ayuda por parte del grupo de Buenos Aires (ya sea para explicarnos parte de la vestimenta, prestarnos y por fin cumplir el sueño de compartir un escenario con tan reconocido grupo), también por parte de los anfitriones que hacían e hicieron todo lo posible porque nosotros lográramos concretar el viaje, que finalmente lo logramos concretar.

Personalmente fue muy enriquecedora ya que fue como estar en Hungría: era la primera vez que se bailaba con la música tocada en vivo.

Nos aconsejaban bailarines muy buenos y reconocidos (una anécdota es que acá nosotros no sabíamos el nombre correcto de los bailes, los llamábamos de forma común, si ensayábamos de tal manera poníamos nombres simples, pero en Uruguay se tomaban el tiempo y trabajo de explicarnos el nombre, de qué parte era, como se pronunciaba, porque era con esa ropa y muchas cosas más), también en un momento tuve una charla con 3 personas que me dieron un muy sabio consejo que me terminó de convencer que el baile es un arte, ellos me dijeron “para aprender a bailar tienes que ponerte a escuchar el tema con auriculares e imaginarte vos bailando y te vas a dar cuenta como la misma música te dice qué hacer, cómo, a qué velocidad y todas las cosas necesarias” y les hice caso. **Me facilito muchísimo las cosas para reconocer un baile,** saber si se está a tiempo con respecto a la música, si se puede bailar en parejas o solo; de ese viaje me considero haber vuelto un bailarín mucho más completo (aclaro que me falta mucho por aprender y mejorar, pero con respecto a lo que era cuando fui).

Después de ese viaje para Liliom se abrieron muchísimas puertas, ya sea a nivel Nacional, Sudamericano y en Hungría, tan es así que en el año 2017, más precisamente en el mes de abril pude volver a Hungría gracias al “Diaszpóra Program” del Rákóczi Szövetség. Fue un mes de aprendizaje puro, ya que pude conocer Erdély (**cuando volví del viaje me enteré que conocí el pueblo de donde era oriunda mi bisabuela, Székelykeresztúr**), también la región de Felvidék, gran parte de Budapest y Kiscsősz (condado de Veszprém) donde conocimos costumbres antiguas relacionadas a las pascuas que nos enriquecieron mucho culturalmente; por si no fuera poco tuvimos el honor de participar en el escenario principal del “Táncszínház Találkozó” en conjunto con el grupo de Buenos Aires, Uruguay y Brasil.

En el año 2018 por segunda vez participamos del Encuentro Sudamericano de Danzas Húngaras que esta vez Argentina fue anfitriona. Otro momento muy importante personalmente, ya que estaba mucho mejor preparado que en el encuentro anterior y seguí aprendiendo y enriqueciéndome de la cultura húngara y poder compartir ahora escenario con el grupo de Buenos Aires y también con el grupo de Uruguay.

Cuando ya creía que era todo por ese año, logramos que de nuevo, gracias al Rákóczi Szövetség, podamos regresar a Hungría en el mes de diciembre, pero esta vez fue para recorrer y no relacionado al baile: recorrimos museos y nos manejábamos por el transporte público de la ciudad. entre otras cosas. Posterior al programa nos quedamos unos días a visitar a muchos amigos que nos dejaron las visitas y el baile más que nada.

Pozsony, 2018.

Para terminar me gustaría decir que tengo hecha la promesa de volver a pisar tierras magyar y sigo manteniendo una frase como inspiración que dice “si no sabemos de dónde venimos, no sabemos hacia dónde vamos”, **yo sé de dónde vengo y estoy muy orgulloso sabiendo donde quiero ir y hacia donde voy, hacia mantener la cultura húngara viva por varios años y decirles a esos hombres y mujeres que tuvieron que dejar el país por la guerra que todo lo que sufrieron no fue en vano y esta es nuestra humilde manera de transportarlos a su país natal y homenajearlos.**

ANNA VÁGÁSI-KOVÁCS

Continuamos la serie de entrevistas...
CONOZCA A LOS PROFESORES DE LA
ASOCIACIÓN KODÁLY ARGENTINA

Podrían leer en ediciones anteriores del boletín que la Asociación Kodály Argentina está esperando a los estudiantes para sus cursos también durante la cuarentena. Además compartí breves entrevistas con la presidenta de la Asociación, Carolina Wagner, y otros dos docentes, Sergio Bertagni y Guadalupe Cicardo. Concluyo la presentación de los maestros con entrevistas a Jorge Fuentes y Mariana Pechuan.

*Le pregunté a **Jorge Fuentes** ...*

Como se encontró con la Concepción Kodály?

Al culminar el Profesorado Universitario en Educación Musical, estaba muy interesado en formarme en la dirección de coros. Buscando posibilidades de estudio encontré que el I.U.N.A. (hoy U.N.A.) ofrecía un curso de posgrado en Concepción Kodály a cargo de Carolina Wagner y Sylvia Leidemann. Lo único que sabía de Kodály era que había hecho un "método coral Kodály" o algo así! Osea, no tenía idea. Pero sabía lo suficiente como para querer saber más!: La educación musical y la música coral se unían en una nueva propuesta.

Que fue lo que le atrajo de la misma?

Me atrajo su forma de ver la enseñanza musical, como algo integral. Y la importancia del canto comunitario! De la armonía musical, vocal y social!!

Porque le parece importante difundir y trabajar con este Concepción?

¿Por qué no? Así como Kodály defiende que la música sea de todos, creo que todos deberían tener acceso a esta forma de ver la música y pedagogía musical. La Concepción Kodály tiene mucho para aportar a la formación musical no solo de Argentina, sino de la región.

Que le gustó más de Hungría?

Vivir la Concepción! Ser parte de esa filosofía de la música. La búsqueda de la excelencia musical en todo lo que se hace. Estar enteramente abocado al estudio de la música y la pedagogía.

Que opina de la música húngara?

Si bien hay un sin número de compositores Húngaros que se podrían mencionar, creo que la gran mayoría tiene algo muy particular en común. Todos de una u otra manera reflejan la Concepción Kodály: sus creaciones musicales reflejan, además de belleza compositiva, una búsqueda pedagógica y llena de contenido ancestral.

*Le pregunté a **Mariana Pechuan...***

Como se encontró con la Concepción Kodály?

Fue Jorge, mi esposo, en ese momento todavía éramos novios, quien me contagió el entusiasmo por esta Concepción. Al principio, me interesó la posibilidad de perfeccionarme en el piano y mis habilidades musicales pero pronto entendí que era más que eso... y me enamoré completamente.

Que fue lo que le atrajo de la misma?

Que es una Concepción integral... donde la Música el hacer musical, es lo más importante! Se estudia historia, haciendo música; se entiende la filosofía, haciendo música; se es mejor persona, compartiendo la música.

Porque le parece importante difundir y trabajar con este Concepción?

Porque es un camino de entender la música y la pedagogía que nos acerca a vivirla de manera sincera y natural... y cuando uno experimenta esa sensación quiere compartirla con los demás.

Que le gustó más de Hungría?

La búsqueda de la musicalidad y de la excelencia hasta en el más mínimo detalle y estar con gente de todo el mundo cantando, pensando y sintiendo en conjunto, viviendo la verdadera armonía de la que hablaba Kodály.

Que opina de la música húngara?

Que es sentida y profunda, hasta en las melodías más simples. Admiro profundamente a Bartók. Y hay algo que me emociona que une a muchos compositores húngaros: el uso del unísono en obras polifónicas. Se puede sentir la unión con las raíces y la unión entre los hombres en un momento único y mágico.

2020.AUGUSZTUS.20.

Szent István ünnepe Celebración de San Esteban

20:00 - Uruguay
Argentina
Paraguay
Brasil

19:00 - Chile

Facebook live
y después
reunión de Zoom

Puede encontrar los enlaces
en el evento de Facebook.

SZERDÁNKÉNT

Magyar nyelvű TÁRSALGÁSI KLUB

17:00 ÓRAKOR felnőttekkel

19:00 ÓRAKOR fiatal felnőttekkel

BESZÉLGESSÜNK EGY JÓT MAGYARUL!

A ZOOM-ON!

ISTENTISZTELET

Minden hónap 2. és utolsó vasárnapján a ZOOM-on!

MAGYAR TÁNC HÁZ

KÉTHETENTE

AUGUSZTUS 27-én 20:00 óra

KNAPECZ KATÁVAL ÉS TÓTH ANDRÁSSAL

AMENNYIBEN SZÍVESEN ÍRNA/KÜLDENE CIKKET,
RECEPTET, VERSET A HÍRLEVÉLBE, VAGY KÉRÉSE,
KÉRDÉSE LENNE, FORDULJON HOZZÁM BIZALOMMAL
AZ ALÁBBI CÍMEN: ANNAVAGASIKO@GMAIL.COM

A szerkesztő: Vágási-Kovács Anna